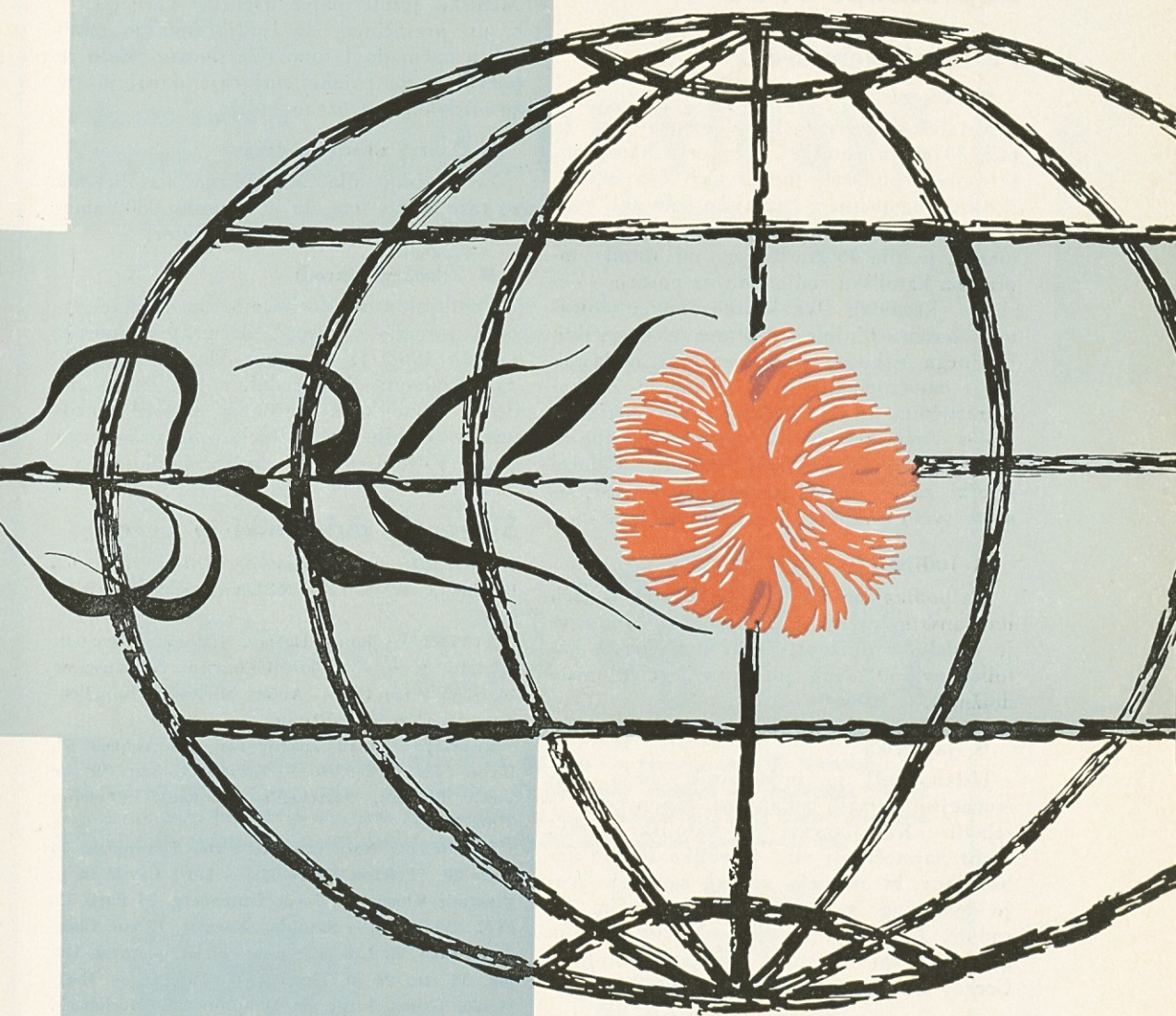

Naša luč

7+1966

September 1966

Po katoliškem svetu

■ Filipini

Katoliška univerza sv. Tomaža ima že nad 30.000 slušateljev. Filipinski katoličani se morejo ponašati tudi z največjo župnijsko šolo na svetu: v župnijsko šolo kat. župnije v mestu Paco hodi 7800 otrok. — Julija meseca je bila 60 km severno od Manile dograjena katoliška radiooddajna postaja »Veritas« (Resnica). Dva kratkovalovna oddajnika bosta oddajala programe v 17 jezikih Daljnega vzhoda; srednjevalovni oddajnik pa je namenjen predvsem Filipinom. Za komunističnim »Radio Peking« ter ameriškim »Glas Amerike« je to tretja najmočnejša radiopostaja na Daljnem vzhodu. Celotni stroški za to važno postojanko v misijonškem svetu znašajo 17 milijonov dolarjev.

■ Italija

Na podlagi ankete, ki je zajela 14 % vseh italijanskih župnij, so ugotovili, da izpolnjuje nedeljsko dolžnost 30 % italijanskih katoličanov, 50 % pa jih opravi velikonočno dolžnost.

■ Japonska

Ustanovitelj in predstojnik enega najmočnejših verskih gibanj na Japonskem je izjavil: »Kar napravi pri katoliški Cerkvi name najmočnejši vtis, je veliko število duhovnikov, ki ostanejo samski, zapustijo svojo domovino in postanejo eno z našim narodom. To delajo zaradi poslanstva, ki jim ga je zaupal Kristus. Zavidam katoliško Cerkev za njene duhovnike.« — In mi?

■ Tanzanija

Pater Peter Proulx, misijonar iz Družbe belih očetov, ima kaj nenavaden »hobby«. Leta 1963 je začel graditi mostove (sicer je profesor v malem semenišču v mestu Karema). Dosedaj je zgradil že 21 mostov, deloma tudi s finančno pomočjo države. Ko je bil odprt njegov osmi most, je bil navzoč tudi predsednik države Nyerere, ki je javno pohvalil misijonarja in ga postavil za zgled, kako je mogoče učinkovito pripomoči k razvoju dežele.

■ Mehika

V mnogih deželah Južne in Srednje Amerike imajo navado, da po poroki mečejo

riž na novoporočenca, ko stopita iz cerkve. Mehiški jezuit pater Henrik Toroella je n. pr. preračunal, da ljudje zmečejo stran na ta način do 1 tono riža dnevno. Zato je pozval svoje rojake, naj raje darujejo riž za od lakote ogroženo Indijo.

■ Amer. združene države

Življenjska sila ameriškega katolicizma se kaže tudi v tem, da je trenutno 9300 ameriških misijonarjev izven domovine.

■ Združeni narodi

Pristojni urad Združenih narodov je objavil poročilo o pomoči deželam v razvoju za leto 1964. Iz tega poročila je razvidno, da so zahodne države dale v tem letu 8 milijard dolarjev dolgoročnih posojil, medtem ko je bilo istim deželam od vzhodnega bloka obljubljenih 1,2 milijarde dolarjev.

Slovenski duhovniki in uradi

ANGLIJA: Ignacij Kunstelj, Offley Road 62, London S. W. 9. (Tel. RELiance 6655; izg. Rilajens).

AVSTRIJA: Janez Hafner, Theodor-Körnerstr. 111, 8010 Graz. — P. Jože Podgornik, Canisiusgasse 16, 1090 Wien IX. — Anton Miklavčič, Kapellengasse 15, 9800 Spittal/Drau.

BELGIJA: Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Liège. (Tel. 04/233910). — Kazimir Gaberc, 19 rue Louis Empain, Marcinelle (Hainaut), (Telefon 07/367754).

FRANCIJA: Nace Čretnik, 4 rue S. Fargeau, 75 Paris 20, (Telefon 636-80-68). — Ciril Lavrič in p. Vladimir Klemenčič, 7 rue Gutenberg, 75 Paris 15, (Tel. 250-89-93). — Stanislav Kavalar, 17 rue Claude Debussy, 62 Liévin (Pas-de-Calais). — Anton Dejak, 33 rue de la Victoire, 57 Aumetz. — Msgr. Stanko Grims, 1 rue du Dauphiné, 57 Merlebach. — P. Jakob Vučina, 6, rue de France, 06 Nice.

ITALIJA: Slovenski dušnopastirski urad — Dr. Pavel Robič, via dei Colli 8, Roma.

NEMČIJA: Ciril Turk, 42 Oberhausen-Sterkrade, Mathildestrasse 18. (Tel. 62676). — Ivan Ifko, 43 Essen-Altenessen, Schonnefeldstrasse 36. (Telefon 291305). — Dr. Franček Prijatelj, 68 Mannheim, Augusta Anlage 52. (Tel. 47-9-44). — Dr. Franc Felc, 7 Stuttgart-S, Kolbstr. 15/I. (Tel. 72278). — Dr. Janez Zdešar, Schubertstr. 2/I, 8 München 15. (Tel. 536453). — Franc Šeškar, Zieblandstr. 32/II Rgb., 8 München 13. (Tel. 550296).

NIZOZEMSKA: Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Luik, Belgie.

ŠVEDSKA: Jože Flis, Erik Dahlbergsgatan 28, Malmö. (Tel. 040/119 656).

Rojaki!

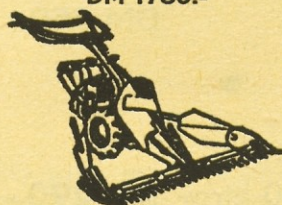
Trgovsko podjetje
Export – Import

JOŽEF VIPAVC

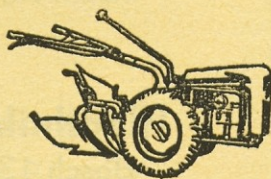
7 STUTTGART-O., Stöckachstraße 20
Nemčija Tel. 436941

vam nudi priložnost, da na enostaven in ugoden način omogočite svojcem in prijateljem v domovini in širom po svetu nabavo vseh vrst tehničnih potrebščin in strojev svetovnoznanih in uglednih tvrdk po izredno ugodnih in konkurenčnih cenah, katere so znatno nižje od domačih :

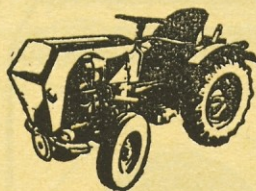
kosilnica
model ER
7 KS
DM 1780.-

enoosni traktor
U 1200
Diesel 8 KS
DM 3075.-

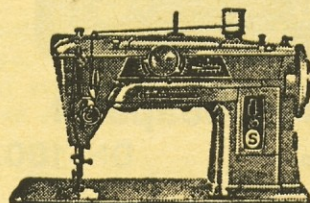
traktor
Diesel A 12 10 KS
cena zavisi od
priključkov

kmečki mlin
50 kg moke
na uro
DM 1315.-

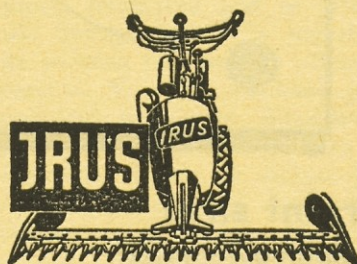

pralni stroji in hladilniki raznih znamk ● radioaparati ● televizorji in magnetofoni ● električni šivalni in pletilni stroji SINGER ● foto- in kinokamere ● lesnoobdelovalni stroji ● motorne žage Stihl-Contra ● betonski mešalci ● ter razne druge gradbene in industrijske naprave ● kmetijski stroji znamke IRUS ● ročne motorne kosilnice ● traktorji z vsemi potrebnimi priključki in motorne škroplilnice itd.

SINGER

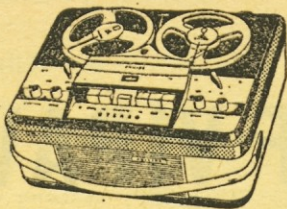
Zig-zag Tip 337	DM 380.-
Polavtomat Tip 338	DM 490.-
Polnoavtomat Tip 611	DM 700.-
„ Tip 631	DM 735.-

univerzalni enoosni ročni traktor
U 300
z bencinskim motorjem 7 KS

IZVOZNA CENA s priključkom za košnjo in plug
DM 2600.-

Izkoristite ugodno priložnost in zahtevajte naše ponudbe! Odgovarjamo takoj v slovenščini. — Pošiljke odpremljamo hitro in na zaželeno naslove.

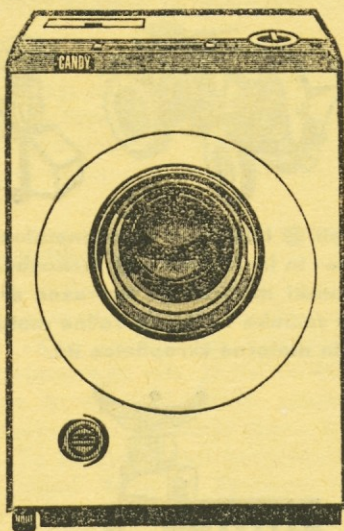

Stereo-magnetofon

Philips RK 66 DM 600.-
z vsem priborom DM 715.-

Magnetofon

Philips RK 25 DM 280.-
z vsem priborom DM 330.-

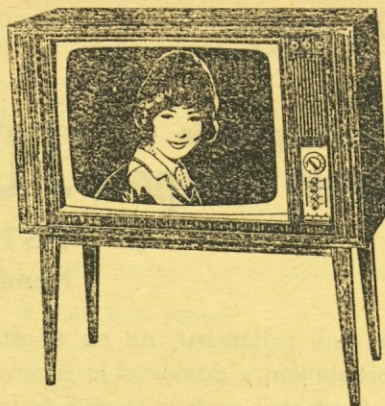

Pralni stroj

polnoavtomatski
italijanski Candi
SUPERAUTOMATIC 5,
franko jugosl. meja DM 680.-

Pralni stroj

Bosch V4 PT DM 1380.-

Philips televizor

Leonardo Vitrine DM 720.-

Philips televizor

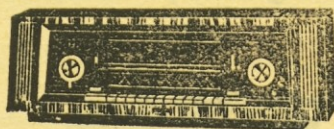
Tizian AS DM 550.-

Hladilnik

Bosch 130 litrov DM 290.-

Hladilnik

Bosch 180 litrov DM 440.-

Philips radioaparar

Phileta DM 180.-

Philips radioaparar

Saturn Stereo DM 395.-

Naš naslov:

Tel. 43 69 41

JOSEF VIPAVC

7 Stuttgart-O.
Stöckachstraße 20

W.-Germany

Europa

Mesto Ptuj ob Dravi

Znamenje

Na polju znamenje stoji,
podoba krasna v njem žari,
ni slika blažene Device,
svetnika ne in ne svetnice.

Čeprav obraz svetnika ni,
čeprav svetnice slika ni,
podoba ta je meni sveta,
časti jo moja duša vneta.

Pred njo presvetlo luč gojim,
lepó, zvestó za njo skrbim;
naj sveti sonce, zvezde jasne,
pred sliko moja luč ne ugasne.

In cvetke, ki lepó cvetó,
s pobožno berem ji roko,
pred njo prekrasne vence devam
in zraven glasne pesmi pevam. —

Ni znamenje na polju to,
to moje je srce gorkó,
in ta obraz, prepoln miline,
je slika moje domovine.

Ta svetla luč — moj srčni žar,
le njej plamti in bo vsekdar,
in z duše cvetjem plemenitim,
njo kitil bom, kot zdaj jo kitim.

Njo prvi spev je moj slavil,
poslednji njej se bo glasil
in zadnji glasi ti mi bojo:
Bog čuvaj domovino mojo!

Spesnil »goriški slavček«
Simon Gregorčič (1844—1906)

Vatikan in Jugoslavija

25. junija letošnjega leta je prišlo med zastopniki Svetega sedeža in jugoslovanske vlade do podpisa takozvanega »Beograjskega zapisnika«. V imenu Vatikana je to listino podpisal monsignor Agostino Casaroli, podtajnik papeškega oddelka za izredne cerkvene zadeve, v imenu jugoslovanske vlade pa predsednik zvezne komisije za verska vprašanja, Milutin Morača.

Iz besedila se vidi, da »Beograjski zapisnik« ni noben konkordat in tudi ne kak izrečni medsebojni dogovor, marveč samo zapisnik o dosedanjih razgovorjanjih.

Vsakdo, ki mu je položaj katoliške Cerkve v Jugoslaviji pri srcu, se mora ob tem dogodku razveseliti, ker lahko pomeni začetni korak v izboljšanju odnosov med Cerkvijo in državo doma.

S tem, da se je komunistični režim odločil, da z zastopnikom Vatikana podpiše skupno besedilo, je priznal vlogo in važnost

ter vpliv in pomen katoliške Cerkve v vsakdanjem življenju katoličanov v Jugoslaviji kakor tudi važnost in vpliv katoliške Cerkve na mednarodnem polju. Je to važno priznanje od strani tistih, ki so doslej vedno poudarjali, da mora edino partija oblikovati tako življenje posameznika kot tudi javno življenje narodov. Poleg dogovora, da bosta odslej imela Vatikan in Jugoslavija redne stike preko izrednih — v dosedanji praksi neobičajnih — zastopnikov, je pa tudi edino, kar je jugoslovanska vlada z »Beograjskim zapisnikom« konkretno dala.

Jugoslovanska vlada s podpisom tega zapisnika ne daje namreč nobene nove pravice: kar priznava katoličanom in katoliški Cerkvi, priznava samo v okviru ustave. Če bi se ustava v tej točki spoštovala in izvajala, bi bil ta zapisnik odveč in nepotreben. Trikrat se v besedilu namreč poudarja, da so vse navedene pravice dane v okviru ustave in v kolikor ne nasprotujejo notranji ureditvi Jugoslavije.

Katoličani in katoliška Cerkev torej konkretno z »Beograjskim zapisnikom« zaenkrat nismo ničesar pridobili niti v svojih bistvenih zadevah (vzgoja mladine in zlasti vzgoja duhovniškega in redovniškega naraščaja, kar predpostavlja ali vrnitev zaplenjenih ali gradnjo novih hiš, verski tisk, versko šolstvo, verske organizacije in zlasti gradnja novih cerkva). Ta zapisnik torej še ne pomeni dokončne ureditve odnosov med katoliško Cerkvijo in Jugoslavijo, pomeni pa prvi korak na tej poti.

Je pa jugoslovanska vlada dobila s podpisom tega zapisnika dragoceno priznanje od najvišje moralne avtoritete, od Vatikana, kar ji bo seveda dobro služilo tako na domačem kakor na mednarodnem političnem polju.

Še več. Medtem ko jugoslovanska vlada samo potrjuje pravice, ki so itak zagotovljene po ustavi, se Sveti sedež konkretno zavezuje za nekaj, kar je po cerkvenem pravu in cerkveni morali ter praksi sicer res sama po sebi razumljiva, pa v danih okoliščinah lahko daje videz, kot da tudi Vatikan načelno ne nasprotuje krivičnemu blatenju duhovnikov od strani komunistov in dosedanjemu komunističnemu ocenjevanju delovanja katoliških duhovnikov.

Mnogi tujezemski časopisi so — hote ali nehoče — zmotno v tem videli bistvo zapisnika, kakor so se drugi spraševali in se še sprašujejo, kaj je pravzaprav nagnilo jugo-

slovansko vlado do tega podpisa. Na zadnje vprašanje je verjetno dal najboljši odgovor že francoski kralj Henrik IV., ko je dejal: »Paris vaut bien une messe!« (Da se Pariz vda brez borbe, se splača pokazati enkrat pri maši).

Naša dolžnost je, da »Beograjski zapisnik« presojava objektivno. Priznati moramo, da je s tem led prebit in da je dana resna možnost za nadaljnji ugoden razvoj odnosov med Jugoslavijo in Vatikanom, česar si želimo.

Bili bi pa zopet otročje naivni, če ne bi poudarili, da pravzaprav Cerkev razen načelnega priznanja s tem zapisnikom konkretno zaenkrat ni ničesar pridobila in da je s svoje strani šla do skrajnih meja popustljivosti.

»Beograjski zapisnik« na dveh mestih poudarja, da sta oba podpisnika, Vatikan in Jugoslavija, ostala pri svojih zahtevah. O teh zahtevah zapisnik podrobneje ne govori. Katere zahteve so bile postavljene s strani Vatikana, si lahko mislimo in smo zgoraj nekatere že navedli; kakšne so bile zahteve jugoslovanske vlade, pa se da le deloma razbrati iz besedila zapisnika. Besedilo zapisnika tudi nič ne govori o tem, ali sta si podpisnika dala ob tej priliki še kaka neobjavljena zagotovila, kot je to navada pri podobnih razgovorih.

Bodočnost bo pokazala, v koliko je resne dobre volje na strani jugoslovanske vlade, ker tega gotovo ne manjka na strani Vatikana, kar je že doslej vedno pokazal in dokazal.

V svojem članku o tem »zapisniku« je vatikanski list »Osservatore Romano« 25. junija zapisal: »Sveti sedež je prepričan, da se je mogoče s pričakovanjem na pozitivne rezultate lotiti tudi najbolj resnih dejanskih težav, — ki izvirajo bodisi iz zgodovinskih okoliščin, bodisi iz nasprotnih si sistemov, — kadar je obojestranska težnja za doseg častnega sporazuma v različnem gledanju združena z resnim pretehtavanjem spornih vprašanj in z vztrajnim iskanjem tega, kar more nuditi podlago za sporazum; kadar se nadalje znamo omejiti na to, kar je trenutno mogoče in zaupamo v možnosti, ki jih bo prinesla bodočnost in katere so podvržene

(Besedila tega »zapisnika« zaradi pomanjkanja prostora ne moremo objaviti; je pa objavljen v gorškem »Katoliškem glasu« št. 27., z dne 7. jul. 1966.)

Slovensko Romanje Lurd. Junij 1966

odkritemu razpravljanju. S tem prepričanjem in s tem zaupanjem Sveti sedež začenja novo obdobje svojih odnosov do jugoslovanske države, z edinim namenom, da koristi Cerkvi in narodom Jugoslavije ter dela za mir in potrebno sodelovanje med narodi.«

Naše upanje, da se bodo v bodočnosti odnosi med Vatikanom in Jugoslavijo razvijali ugodno, temelji tudi na tem, da se bodo bodoči razgovori nadaljevali v novem ozračju, kjer Ranković ali Rankovići ne bodo imeli več svojega vpliva. Človek se namreč ne more otresti vtisa, da je Rankovićeva struja, ki je do nedavnega izključno imela v rokah vso jugoslovansko zunanjo politiko, pod katero v veliki meri spada »Beograjski zapisnik«, odločilno vplivala, da so v ta zapisnik prišle nekatere točke (n. pr. § 2.).

-nč.

Reki in izreki

Hudobnež izmaliči lastno dobro delo!

*

Pav je lep, dokler molči!

*

Vsiljivci niso pravi prijatelji!

*

Ponoči so skrbi trše kot najtrša postelja!

V globinah

»Eh, ponavljaš se, ponavljaš...« me je trdo prijel znanec, ki je nekako pozvedel, da pišem o živcih in težavah, o žalosti in veselju. Povedal sem mu staro zgodbo, kako so se župljani naveličali svojega župnika in šli h škofu, da bi ga zamenjal, češ da v pridigi vedno isto govori. Modri škof jih je vprašal, kaj pravzaprav župnik govori. »Eh, kaj? Vedno isto ponavlja.« Niso se mogli zediniti s škofom, ker niso vedeli, kaj župnik vedno ponavlja. Tako jih je škof odslovil, češ kadar boste vedeli, kaj pridiga, pa pridite spet in se bomo pomenili.

Rad priznam, da se ponavlja vsa moja »pridiga«, češ, notranje se je treba prenoviti. Ako bi najbolj navadno posodo očistili samo zunaj in bi notranje še ostala umazana, ne bi bila primerna za uporabo. Če umijete steklovino, jo pogledate proti svetlobi, da se pokaže, ali je še kaj umazanije. Na obe strani mora biti čista, da jo moremo porabiti. Tako je tudi s človekom, zunanjo stran ni tako težko očistiti; notranja daje veliko več skrbi.

Danes veliko slišimo o materializmu, ki je v svojem bistvu nasproten duhovni strani. Človeku je le mar, kaj bo pojedel, popil, oblekel in kam bo šel na počitnice. Da se razumemo: vse to je nujno, vsega tega potre-

bujemo, ne bi živeli brez jedi in v zimi bi zmrznili brez obleke, tudi počitka in spremembe nam je treba, a vse to mora biti podrejeno višjim ciljem.

Zlo na svetu je iz neurejenosti. In če bi trdili, da je le ekonomskega značaja, bi zapadli zmoti, ki je danes splošna, da ni potrebno nobene notranje prenovitve. Res je lažje poiskati iver v očesu svojega bližnjega kot pa trsko v lastnem. Danes človeštvo mnogi reformirajo, a so pri tem pozabili, da je potrebno najprej posamezniku pokazati pot. Vzgojitelji, ki trdijo, da ni zla in slabega, so kakor zdravniki, ki skušajo dokazati, da bolezni ni, ker obstaja le v domišljiji.

Seveda more biti vsak človek sam zase in sebičen, mora pa tudi sprejeti odgovornost. So ljudje, ki jih nikamor ne morete postaviti. Izogibljejo se družbe, ne zaradi denarnih težav ali pa zaradi varnosti, ampak hočejo, da bi se vsi po njih ravnali. Angleški pisatelj H. Beloc pripoveduje o vinogradniku, ki je peljal po vaseh prodajat vino, ponujal ga je za precej visoko ceno in nikakor ni hotel popustiti. Končno se je naveličal in je vso pijačo zastonj razdal.

»Vsak po svoje,« je dejal Konrad, ko je postal sprevodnik na avtobusu. Da bi praznoval tak dogodek, je prvega dne vsakemu dal listek zastonj. Seveda vodstvo ni bilo s tem zadovoljno in Konrad je bil ob službo.

V priliki o izgubljenem sinu v sv. pismu je sin najprej prelomil z očetom v svojem srcu, šele potem je vprašal za delež, ki mu

iz imetja pripada. Zahteva je pravzaprav bila le posledica notranjega preloma z očetom. Kako rado vodi v zmoto, ako je preveč zunanjih dobrin, da sreča zavisi le od teh, ne pa iz naše notranjosti. Ko je sestra v samostanu dopolnila petdeset let, odkar je vstopila vanj, je priznala, da ni bilo niti dneva v njenem samostanskem življenju, da bi se počutila nesrečno.

Potrebno je vsako stvar v življenju postaviti na svoje mesto. Izgubljeni sin se je tega zavedal, ko je trpel lakoto v tujini. Takrat je spoznal, da je le njegova sebičnost vir njegovega trpljenja, ko ga je gnala v svet.

Izgubljeni sin je potem stopil pred očeta in mu priznal svojo zmoto. Ne ravna pa vsak tako. Marsikdo ob takem spoznanju postane upornik. Zavest krivice, napačnega ravnanja ga požene drugam, ne v poboljšanje. Postane velik borec proti krščanski morali in veri. Večina današnjega brezboštva ima v tem svoj začetek in tudi svojo moč. Tak človek išče opravičenja, a ne v sebi, temveč v drugem. Zato druge obtožuje in ponižuje. Odtod tudi splošno nižanje npravnosti. Ljudje, ki napadajo dostojnost, store zato tako, da se bi odkrila njihova hudobija. Notranjost takega človeka bičajo škorpionji, ne biči. Zato tudi stori stvari, ki jih ne bi storil, dokler ga ni začela vest peči. Morilec težko ostane pri prvem umoru.

Če bi šli še bolj v globino naše narave, bi videli, da največ sovraštva poznajo oni.

Tudi junija letos so slovenske narodne noče vzbujale v Lurdu mnogo pozornosti. Zastavo so prinesli romarji iz Ljubljane in piše na njej „Sveta Mati božja, štepanja vas — Ljubljana“.

ki sebe sovražijo. Vest je strog sodnik in terja prenovo vsega človeka. Tako se vsaj za trenutek izognejo temu pritisku, ako zadržijo proti temu, za kar vedo, da je resnično in dobro, a se tega niso oprijeli.

Ne vem, ali še danes povedo v šolah zgodbo o Kirki, ki je z lepim glasom lovila ljudi, a jih je spreminjala v svinje, da jih je tako poniževala. Take Kirke so tudi razni učeni sistemi danes, ki se trudijo, da bi dokazali, da je človek le žival. Tudi Kirka je našla Uliksa, ki se je znal ubraniti in je še rešil svoje tovariše.

Človek je prisluhnil lepi besedi, a je kmalu spoznal, da ga sili v nižino. In takrat je našel pravo življenjsko modrost, ki ga bo pripeljala v Očetovo hišo. -nk.

Zgodovina uči

Zgodovina stikov med Vatikanom in Sovjetsko zvezo v teku 50 let, ki so pretekla od oktobrske revolucije do danes, je prehodila zapletene in večkrat mučne dobe zaradi verskih preganjanj, ki so jo označevala. Aprila 1919 je papež Benedikt XV. po svojem tajniku poslal naravnost Leninu telegram, naj bi se prenehalo z nasilstvom nad krščanskimi cerkvami. Odgovoril je takratni zunanji minister Čičerin in sicer suho, negativno in z žaljivimi izrazi. Maja 1922 je poskusil Pij XI. vplivati na vodilne, ko je poslal na mednarodno konferenco v Ženevo mons. Pizzarda (danes kardinala) s spomenico za države, ki so imele diplomatske stike s Sv. sedežem. »V zgodovinski uri, ko se obravnava pripustitev Rusije v zbor civiliziranih narodov — tako je bilo priporočeno — Sv. sedež želi, da bi bili verski interesi, ki so osnova vsake prave civilizacije, zavarovani v Rusiji.« Predloženi so bili trije pogoji za sprejem Sovjetske zveze, katerih dva sta hotela »polno svobodo vesti za vse ruske in tuje državljane« in spoštovanje »zasebnega in javnega izvrševanja verskih vaj in bogočastja«, in tretja: vrnitev verskih nepremičnin Cerkvi. Vršili so se razgovori, izmenjali nasmehi, mons. Pizzardo je trčil s Čičerinom, končno pa ni bilo nobenega uspeha. Tudi papeška misija, ki je šla v Rusijo, da bi prinesla pomoč sestradanim ljudem, se je morala vrniti zaradi sovražnosti, ki je nanje naletela.

Pij XI. je tedaj skušal vzpostaviti cerkveno hierarhijo in je to storil na drzen na-

čin: zaupal je p. Mihaelu d'Herbigny-u, ki ga je takratni nuncij v Nemčiji mons. Evgenij Pacelli posvetil v škofa, da posreduje škofovsko posvečenje šestim ruskim duhovnikom čisto privatno. Te je pozneje Sovjetska vlada odkrila ter jih izgnala ali deportirala.

Sledila je doba stalinske trdote, potem vojna, odklonitev Pija XII., da bi proglasil protiboljševiško križarsko vojno, dasi je bil ponovno k temu poklican, potem po Stalinovi smrti »odjuga«. V dobi kratkega papeževanja Janeza XXIII. je bilo nekaj stikov, le človečanskega, bolj zunanjega značaja. Sovjetski delegati so podprli podelitev Balzanove nagrade za mir staremu papežu in potem je bil pri papežu sprejem Adžubeja in Hruščove hčerke Rade. Papež Pavel VI. se ni pomišljal lanskega decembra obrniti se na sovjetskega predsednika s prošnjo, naj zastavi svoj vpliv za vrnitev miru v Vietnamu.

Pred nekaj meseci je »Osservatore Romano« opozoril v članku, da je dialog med katolicizmom in komunisti na ravni načel nemogoče. Možna pa je med vladami sklenitev diplomatskih dogovorov, kakršen je bil podpisan septembra 1946 v Budimpešti — ki se je v praksi izkazal neučinkovit — ali kakršen je bil podpisan letos junija med Apostolskim sedežem in beograjsko vlado.

Vse ima svoje meje

Navdušenje za zблиžanje različnih ver in prijateljstvo med verniki različnih ver je lepa reč, pa vendar mora imeti to tudi svoje meje. Neki protestantovski »ekumenist« v Ameriki predlaga, naj bi kristjani vseh vrst opustili praznovanje nedelje in sprejeli za Gospodov dan — soboto. Tako bi se menda »zblížali« z Judi in njihovo vero. Mož pravi, da je tudi Jezus praznoval soboto. To mi dobro vemo, toda zakaj so kristjani že od začetka praznovali nedeljo, praznik Kristusovega vstajenja in zmage? No, pa dajmo in naredimo po mislih tega Amerikanca! Ko bomo kristjani in Judje tako »zblížani«, se bomo potegovali za zблиžanje z mohamedanci. Zavrgli bomo soboto in postavili na njevo mesto — petek. Potem bomo iskali zблиžanje z verami, ki praznujejo namesto nedelje četrtek, sredo in tako nazaj. Počas: bomo že prišli spet do — nedelje. En teden bomo sicer po tej poti izgubili, pa kaj se to pozna v tisoč letih? (Iz avstral. »Misli«)

Indeks prepovedanih knjig so odpravili

Na svetu je veliko knjig, med katerimi so ene dobre, druge pa slabe. Veren človek ne bo bral takih knjig, ki so zanj v pohujšanje in moralni padec. Kdor iz srca moli »Ne pelji nas v skušnjavo«, ne bo sam silil v skušnjavo in bral zanj duhovno škodljive knjige in slabe časopise.

Razne slabe knjige so v Rimu pri Svetem sedežu doslej dajali na »indeks«, to se pravi, da so jih vpisali poimenoma v seznam prepovedanih knjig. Kdor je tako knjigo bral in je vedel, da je na tem seznamu, je grešil in ga je tudi zadela posebna cerkvena kazen.

Ker izide toliko knjig, da jih ni mogoče vseh preceniti in zadosti hitro pregledati, so ta »indeks« sedaj odpravili. Cerkev poudarja, da je vsak kristjan sam zase zaradi tega bolj dolžan, da po vesti presoja, ali je knjiga dobra ali slaba, in slabih (škodljivih) knjig ne bere. Cerkveno vodstvo bo sedaj delovalo bolj v tej smeri, da bo skušalo pisatelja knjige prepričati, da svoje pisanje popravi, če je tako, da je proti veri in proti moralnemu redu.

Je skoraj res tako!

V »Ameriški domovini« piše rojak:

»Modernost nam je vzela vse. Avto nam je vzel noge, tehnika nam je vzela roke, radio in televizija sta nam vzela oči in ušesa. Vse mišljenje je zaposleno z gledanjem in poslušanjem, ne znamo več misliti, ni več časa. Mešanica nam je vzela jezik. Vsi smo kar onemogli, ne moremo več hoditi, nekretni za delo z rokami, nismo zmožni več misliti sami zase kot včasih. Govorica je izginila, zdaj je samo »Halo« in »Gudbaj«, oddrdramo z avtom, v avtu pa brž na gumb pritisnemo, da začne radio vpiti. Prijatelja ni časa poslušati, tujca v radijski skrinji pa takoj poslušamo. Doma hitro odpremo televizijo, da gledamo, kako se streljajo in ubijajo. Stari Bog v nebesih se smeje človeku na zemlji. Vse, kar je On dal, človek ne potrebuje več: ne rok, ne nog, ne pameti. Človek si je vse sam »izboljšal«. S svojo »znanostjo« se je tako zamotal kot živinče na vrvi: čim bolj se skuša rešiti, bolj se zamotava.

Tako je sedaj z nami: na vseh koncih in krajih smo zamotani, vkljub temu da lahko zajtrkujemo v Rimu, večerjamo že v New Yorku in gremo spat v Kaliforniji.«

Otroci in televizija

Pretirano in vztrajno spremljanje televizijskega programa zapihuja pri otrocih tudi psihične motnje. Po mnenju zdravnice dr. Ljudmile Leonove, specialistke za psihiatrijo, filmi, ki jih otroci gledajo na malem zaslonu, vplivajo na psihični razvoj otrok.

Otroci se zelo lahko in hitro vživijo v dogajanje, ki poteka pred njihovimi očmi, predstavljajo sami sebe v vseh mogočih in nemogočih vlogah, ki jih gledajo. Po končanem programu gredo spat in preživijo noč v nemirnem, neenakomernem spanju, kar ima spet posledice na njihovem dnevnem življenju. Takšni otroci zamišljajo sami sebe kot velike — odrasle osebe in se žele obnašati tako, »kot so to videli po televiziji«. Komedije, ki jih prikazujejo, vsaj po mnenju dr. Leonove nimajo tako rekoč nobenega vpliva na otroško psiho. Drugače je z dramami in tragedijami. Tisto, kar so otroci videli na zaslonu, uvajajo v igro. Organiziranje otroških »tolp« je skoro reden pojav v vseh državah sveta. Število mladoletnikov prestopnikov po vsem svetu narašča.

Francoski kriminalist Marcel Poirot meni, da je največ prestopkov mladoletnikov storjenih natanko po vzorcih iz televizijskih ali drugih filmov. Trdi, da ima velika večina mladoletnikov prestopnikov pridevke, ki pa niso izmišljeni, čeprav so tudi takšni, temveč so povzeti po kakšnem filmu. Avtorji scenarijev se trudijo, da bi dali svojim junakom čimbolj zvaneča imena, kar otroci radi posnemajo. Drugače kot odrasli bodo otroci do najmanjših podrobnosti registrirali vsak trik žeparja, pretep z noži ali vlom v kakšno prodajalno. Naj bo otrok v bistvu še tako dober, če se mu bo le ponudila priložnost, bo skušal uporabiti tisto, kar je videl in si zapomnil ob televiziji.

Končno psihologi menijo, da otroci do svojega enajstega leta ne bi smeli gledati dram in tragedij po televiziji. Do teh let so zanje risanke, lutkovne igrice ali filmi, ki so posneti nalašč za otroke. Od enajstega do 14. leta nastopa »kritična« doba, ko je otroke težko odgnati in odbrati tisto, kar jim najbolj ustreza in kar nanje ne bo škodljivo delovalo. Toda danes je za večino staršev zelo težko odločiti, ali neki program po televiziji ustreza otroški dobi ali ne in ali bo tisto, kar je otrok videl, delovalo nanj škodljivo ali koristno.

moji spomini

Nadaljujemo z resnično zgodbo izseljenca, vojnega invalida.

Spet v domačih krajih

Čez tri dni smo se pa spet odpeljali z vlakom za ranjence. Rekli so, da nas vozijo na Češko v Brno. Iz Trsta do Zidanega mosta smo se vozili tri dni. Za hrano smo dobili ješprenovo juho in malo črnega kruha. Ker sem bil zelo izstradan, se me je na vlaku lotil trebušni krč. Od zdravnika sem dobil po pet kapljic neke tekočine. Za pet minut je bilo dobro, potem pa me je zopet prišlo. Sklenil sem, da, ko pridemo do Zidanega mosta, uidem domov. Zvečer smo se res pripeljali tja. Zlezal sem iz vlaka na tihem in se izmuznil pod most. Ko je pa vlak odpeljal, sem poklical prijatelja Beca, da me je prepeljal čez reko Savo na Kranjsko. Poberal sem palico, ki je ležala ob cesti in jo mahnil ves sključen domov.

Šel sem zelo počasi in naredil komaj četrto ure za eno uro, ker se nisem mogel držati pokoncu, tako me je zvijal krč. Prišel sem do gostilne pri Trbežniku. Zagledali so me in se začeli jokati. Poznali so me dobro. Oče Trbežnik je imel namreč lepe hčerke in smo se tam poprej večkrat veselili. Izpraševali so me, kaj se mi je zgodilo in kako je na fronti, ker so imeli tudi oni sina na fronti. Mati mi je hitro skuhalo mleko in spekla nekaj jajc in kmalu mi je odleglo. Zaspal sem na divanu in drugi dan šele prišel domov. Jokali so se vsi domači in me pomilovali, a očesa le ni bilo več. Kleli so vojsko in se izpraševali, kdaj bo vendar konec te grozote. Iz naše vasi je že padlo pet fantov na fronti, več pa je bilo ranjenih.

Doma sem se hitro za silo pozdravil, par dni pozneje pa odšel v Radeče k zdravniku Homanu. Bil je dobra duša. Na novo me je obvezal zastoj, mi napisal listek in me poslal v celjsko bolnišnico. Od tam so me poslali v Gradec v bolnico Overse Gasse No. 15. Ker sem bil ranjen v glavo, se pri najboljši volji ne morem več spominjati imen svojih sobojevnikov, s katerimi sem bil skupaj na fronti. Je pač križ, če človeka zadene taka nesreča v življenju. Zato pošiljam s tem spisom vsem vojnim tovarišem iskrene pozdrave.

V Gradcu sem se dobro zdravil. Opazil sem, da mi je zdrobilo kost nad levim očesom. Bila je kar luknja in bi lahko vtaknil tri prste vanjo. V očesno duplino so mi dali jodoform in vato in tako se mi je lepo zdravilo. Neki dan sem se pa umival in občutil, da me nekaj zbada na licu pri kosti. Povedal sem to zdravniku. Pregledal me je in rekel: »Vi imate še kos železa v glavi.« Operiral me je in potegnil ven železni drobec. Bil je drobec granate, pet centimetrov dolg in se je bil že prirastel h kosti.

Ob prostem času sem se sprehajal po dvorišču in pazil na nekega srbskega narednika, ki je bil tam za strežaja pri operacijah v bolnici. Govorila sva v srbohrvaščini in pravil mi je, da bomo Slovenci, Srbi in Hrvati kmalu vsi skupaj združeni pod kraljevino Jugoslavijo. Zelo je bil vesel, da se je lahko zgovarjal v materinem jeziku z menoj. Bila sva velika prijatelja.

Šest tednov pozneje sem dobil v Gradcu prvo očesno protezo, umetno oko. Dali so mi mesec dni dopusta in odpeljal sem se domov. Ko sem pa prišel domov, so me vsi občudovali. Rekli so: »Kako je pa to mogoče? Rekel si, da si izgubil oko in sedaj ga zopet imaš. Ali ti je mogoče drugo zraščlo?« Dopovedal sem jim, da je to oko umetno, katerega lahko vzamem ven, kadar hočem, in da nanj nič ne vidim. Tako so uvideli, da imajo pri hiši invalida, nesrečnega za vse življenje. Izgubil je pol sveta. Moral bo ostati za hlapca vse življenje in oženiti se nikjer ne bo mogel. Bolelo me je pri srcu, ko sem slišal tako govorjenje. Odkar sem izgubil oko, pa do danes še nisem bil nikoli od srca vesel. Dokler se nisem privadil, sem se vedno kam zadel, ker na levo oko nisem videl, na desno pa tudi slabo.

Po enem mesecu sem šel v Ljubljano k vojaškemu komisijskemu pregledu. Priznali so me za 70 % stalnega vojnega invalida. Za vedno sem bil vojaščine prost, vojne pa le še ni bilo konec. Odšel sem domov in se prijeli gospodarstva. Mislil sem si: »Za kmeta boš pa še dober.« A zmotil sem se. Žito na polju je bilo zrelo. Začeli smo žeti. Pooblačilo se je, grmelo in bliskalo. Usula se je toča, debela kot orehi. Padlo jo je tri prste na debelo in uničila je vse. Zjokali smo se vsi skupaj, posebno pa mati, ker ne bo imela kaj kuhati za družino. Vojaška oblast je še vedno hodila rekvirirat. Tako so nam pobrali troje živine. Premišljeval

sem, kaj bi napravil, ko se še za drag denar ni dalo kupiti živeža za družino. Imel sem še nekaj denarja, katerega sem dobil v Ljubljani kot invalidnino. Vzel sem nahrbtnik zopet na ramo in se odpeljal v Zagreb iskat srečo.

Nakupil sem nekaj moke in kruha in začel tihotapiti iz Zagreba v Zidani most. V Zagrebu je bilo vsega dosti, v Sloveniji pa nič. Slovenija je bila kot vojno ozemlje izčrpana do skrajnosti. Na hrvaško-slovenski meji je bila stroga kontrola. Bilo je prepovedano izvažati živila v Slovenijo. Večkrat so nam zaplenili vse, kar smo imeli. Pa smo začeli znova, se vozili na strehi vlaka in skakali iz vagona na vagon, ko nas je kontrola prišla lovit. A preživeli smo se.

Ravno sem se naučil malo tihotapstva od prijateljev, ko je nekega večera nastal hrup na kolodvoru v Zidanem mostu. Ljudje so vpili: »Vojne je konec. Avstrija je izgubila. Sedaj je nastala Jugoslavija. Prosti smo. Živela svoboda!« Slovenski vojaki so začeli peti: »Hej Slovani!« Poročnik Est iz Radeč je hitro zbral nekaj vojakov in napravil »Narodno stražo«. Pridružili so se še drugi. Tudi Slovenci iz okolice so pristopili k Narodni straži. Kmalu so imeli nekaj pušk in strojnic. Strojnice so postavili po sredi kolodvora. Ko je pripeljal vlak Ogrov, je Narodna straža zahtevala, da odložijo orožje. Ako ga ne odložijo, bodo pele strojnice, so rekli in jim dali pet minut za premislek. Podali so se in tako je šlo naprej. Kdor je bil Jugoslovan, je moral tudi odložiti orožje, samo Čehi so spustili skoz. Naenkrat je bilo vsega dosti naprada. Oddahnili smo se. Bilo je vojne konec. Imeli smo zaželjeni mir in našo Jugoslavijo.

Pozneje sem odšel v Ljubljano, kjer so zbirali vojake za Koroško. General Majster je organiziral odpor proti Avstriji, katera je hotela obdržati Maribor in Koroško. Navdušili smo se za obrambo zgodovinskih koroških krajev, saj so nekdanj na Gosposvet-skem polju na Koroškem ustoličevali slovenskega kneza. V Ljubljani sem pomagal nakladati živila in drugo potrebno za boj na fronti. Videl sem, kako so se po Ljubljani veselili bivši oficirji, slovenski rodoljubi so se pa borili na Koroškem. Zopet jih je veliko padlo za blagor domovine. Ker ni bilo med starimi borci pravega narodnega čuta, ni bilo nikjer pravega reda. Prišel je plebiscit in izgubili smo Koroško, del Slovenije. Zopet smo bili razočarani. Vedno smo zgub-

ljali. Ubogi narod, koliko je pretrpel, a vse zastonj.

Na delu tu in tam

Vrnil sem se nato nazaj v Trbovlje, kjer sem dobil delo na Dobrni. Zapustilo me je dekle, katero sem zelo ljubil in se poročila z drugim. Rekla je, da ne mara slepca za moža. Zjokal sem se, ker so me povsod zaničevali. Ko sem bil v dvorani, kjer je igrala godba, sem vpraševal poznana dekleta, ako bi šle plesati z menoj. Vse po vrsti so mi odklanjale. Bilo jih je sram plesati z napol slepim vojnim invalidom. Srce se mi je krčilo v prsih in preklinjal sem vojno. Zato veselic in zabav nisem več obiskoval. Če sem zaslišal godbo, me je silil jok. Zdelo se mi je, da sem tako rekoč izključen iz človeške družbe.

Ko sem v jašku nekaj zidal, mi je priletelo v desno oko živo apno. Skoraj bi bil popolnoma oslepel. Odšel sem k zdravniku, ki mi je zapisal, da smem biti tri dni prost dela. Ker pa nisem v treh dneh ozdravel in nisem šel na delo, so me odpustili. Iskal sem delo drugod, a ga nisem mogel nikjer dobiti. Kriza je postajala čedalje večja in draginja je rastla, ker ni bilo izvoza. Vrh vsega so me poklicali k vojaški komisiji in mi vzeli dvajset odstotkov invalidnine. Imel sem še petdeset odstotkov in po izmenjavi kron v dinarje sem sprejemal na mesec osemindeset dinarjev. Hrana je pa tedaj stala po tristo dinarjev mesečno za samca. Kako naj se preživim? »O domovina, kje si?« sem si mislil in študiral, kaj naj bi naredil. Odločil sem se iti iskat sreče po Jugoslaviji. Prehodil sem tako skoraj vso Jugoslavijo. Dokler sem imel denar, sem se vozil, potem pa hodil peš čez hribe in doline, s trebuhom za kruhom in spraševal za delo. Tako sem spoznal narod in domovino. Delal sem na »pilani« v Banja Luki v Bosni. Zaslužil nisem dosti za hrano. Bil sem dva meseca lačen, da sem si prihranil za čevlje in obleko. Bila je zima, a iz čevljev so mi gledali prsti. Nisem imel krp, da bi jih ovil.

Odtam sem odšel v Maslovar in dobil delo v jami. Delal sem dva meseca v rudniku, a spet sem bil odpuščen, ko me je nekdo zatožil, da imam samo eno oko. Odšel sem iskat dela dalje in ga našel pri Sisku v gozdu, kjer smo delali progo čez most za prevažanje lesa. Ko je bilo delo končano, sem odšel v Sadlarico pri Pitomači. Tam sem se

Pogled z zraka na lepa rudarska naselja (kolonije) v pokrajini Moselle v Franciji (Cité St. Barbe).

zaposlil pri postavljanju velikih stolpov za iskanje petroleja. Delal sem nekaj časa in spet bil odpuščen.

Končno mi ni kazalo drugega kot oditi nazaj v Ljubljano v invalidni dom. Naveličal sem se prosjačiti po svetu za delo z lačnim trebuhom. Prosil sem za kako lahko službo, ki bi jo lahko opravljal. Čez nekaj časa so me poslali v Hrastnik za pismonošo. Nova služba je bila zanimiva, imel sem pa malo plače. Poštarica pa je imela vedno kaj pripomniti. Nikoli ji nisem pazil dovolj na red. Bil sem sam, dela pa je bilo za tri. Nikoli nisem bil prost. Tudi stanovanja nisem mogel dobiti. Zatekel sem k neki vojni vdovi na hrano in stanovanje. Bila je zaničevana kot vsaka vdova brez moža. Gospodar stanovanja jo je vedno naganjal iz stanovanja, rekoč: »Kaj misliš, da boš vedno notri ostala.« To je delal, čeprav je redno plačevala najemnino. Smilila se mi je, potegnil sem se zanjo in za njene tri nepreskrbljene otroke, kajti izgubila je moža in sina v vojni. S tem sem se pa zameril določenim ljudem. Bila je nesrečna kot jaz. Ko sem bil tri mesece tam na hrani, sva sklenila, da se

poročiva. Bila je vzorna, poštena in skrbna mati. Imela je tri nepreskrbljene otroke in želela jim je boljše srečo v življenju, kot jo je imela sama. Ker sva bila oba nesrečna in preizkušena v težavah, sva se lahko razumela. Mislila sva, da bova poročena laže izhajala.

Bil sem nadvse zadovoljen, saj sem našel vsaj enega človeka na svetu, ki mi bo pomagal prenašati trpljenje in težave in skrbel zame v primeru bolezni ali nesreče. Pozneje, se spominjam, sem prosil za povišanje plače, a nisem uspel. Vse se je dražilo in težko je bilo živeti. Kriza je bila čedalje hujša. Ljudje so stavkali in zahtevali večjo plačo, da bi lažje živeli, a je niso dobili.

Hrastnik, kjer sem prebival, leži ob reki Savi, med Zidanim mostom in Trbovljami. Po dolini teče mali potok, ob katerem se vije bela cesta proti vasi Bobenu, druga pa proti Dolu in Rimskim toplicam, kjer je veliko letovišče in kjer izvira vroča mineralna voda ter se tam v modernem kopališču kopajo ljudje. Mimo teče voda Savinja, čista kot biser, in se izliva v Savo pri Zidanem mostu, po kateri vozijo celjski splavarji les na Hr-

vaško in naprej po Savi do mesta Beograda. Rimske toplice so zelo prijeten kraj s sončno lego za izletnike. Poleti tam vedno igra godba, ljudje pa se sprehajajo po krasnih drevoredih. Tudi sadja imajo dovolj in druge lepote.

Povrnimo se nazaj v Hrastnik! Pri kolo-dvoru vidimo veliko steklarno, tedaj najmo-dernejšo v Jugoslaviji, kjer izdelujejo steklo raznih barv. Tu je razvito tudi umetno steklarstvo raznih steklenih izdelkov. Zanimivo je gledati tri peči, kjer se topi in izdeluje steklo. V njej je več sto delavcev in delavk, ki opletajo s slamo izdelke in jih odnašajo v velika skladišča, kjer leži izdelanega ste-kla kakih sto vagonov. Steklarna porabi ve-liko premoga, katerega dobiva iz rudnika v Hrastniku. Steklarna ima tudi lepo kolonijo, kjer stanujejo njeni delavci.

Gotovo vas bo, dragi bralci ali bralke, za-nimalo iz česa izdelujejo steklo. Steklo iz-delujejo iz zmlatega kamnitega peska, sode. Vmes devajo tudi »mišco« in »rubin«; zato je pa steklo tako strupeno, če se kdo obreže z njim. Malo naprej na desni strani ceste vidimo veliko moderno kemično tovarno, kjer izdelujejo razne preparate kot n. pr. umetni gnoj in raznovrstne barve, črnilo, globin za čevlje, milo, prašek za perilo, olje za stroje, glicerini, plavilo za perilo, barvo za poštne žige, gumi itd. Malo dalje so stan-ovanja kemične tovarne za delavce, gostil-ne, trgovine in pekarija. V veliki šoli, kate-ra je bila pred vojno samo za nemške otro-ke, uče zdaj le slovenski. Ob levi vidimo kamnolom, nekoč last g. Rükeln. Tam izde-lujejo fino apno iz čistega pšeničnega ka-menja, ki slovi daleč po Jugoslaviji. Nato naletimo na velik most, preko katerega vozi železnica proti rudniku. Malo naprej je nek-danji sokolski dom, lepa stavba, v kateri se je narod izobraževal. Prostor za sokolski dom je darovala zavedna Slovenka, gospa Šentjura, katere mož je padel v Karpatih na ruski fronti. Tam poleg je občinska hiša, več šol in orožniška postaja, za kar je daro-vala prostor rudniška družba.

Tako pridemo v četrto ure do rudnika, kjer je velika kolonija rudniških stanovanj, lep delavski dom z gostilno, trgovino in dvora-no. Služi za razvedrilo ob nedeljah rudar-jem, da prirejajo razne igre, gojijo petje, glasbo in telovadbo.

(Drugič dalje)

don kamilo in pepon ⁷

Italijanski pisatelj Giovanni Guareschi v humoristični obliki opisuje svojevrstne ljudi Srednje Italije v dogodkih iz časov po drugi svetovni vojni. Nastopajo pred-vsem tri osebe: župnik don Kamilo, žu-pan komunist Pepon in Kristus križani.

Zločin in kazen

Ko je nekega jutra don Kamilo šel v cer-kev, je videl, da je ponoči nekdo napisal z rdečo barvo na belo steno župnišča »Don Kamalo« s pol metra velikimi črkami.

Don Kamilo se je z vedrom apna in čopi-čem lotil prekrivanja napisa, toda barva je bila anilinska, in če hočeš anilinsko barvo prekriti z apnom, je prav tako, kakor bi jo povabil na poročno gostijo, pride na dan, tudi če jo pokriješ tri prste na debelo. Zato je don Kamilo vzel strugačo, in da je spras-kal vse stran, ga je veljalo pol dne dela.

Pojavil se je pred Kristusom na oltarju bel kakor mlinar, toda črne volje.

»Če zvem, kdo je bil,« je rekel, »mu jih bom toliko naložil, da bo od kola ostala sa-mo trska.«

»Ne dramatizirajmo, don Kamilo!« mu je nasvetoval Kristus. »To so otročarije. Na-vsezadnje ti niso rekli nič hudega.«

»Ni lepo, če rečejo duhovniku pristaniški nosač,« je ugovarjal don Kamilo. »Poleg te-ga je to žaljiv vzdevek in, če ga ljudje od-krijejo, mi ga bodo za vse življenje pilepili na hrbet.«

»Imaš dve močni rami, don Kamilo,« ga je smeje se tolažil Kristus. »Jaz nisem imel tvojih ram, pa sem moral nositi križ in nisem nikogar tepel.«

Don Kamilo je rekel, da ima Kristus prav. Vendar ni bil povsem prepričan; zato se je zvečer, namesto da bi šel v posteljo, potuh-nil na dobro skritem kraju in potrpežljivo čakal. In okoli dveh ponoči se je pojavil na dvorišču neznanec, ki je postavil vedro na tla in začel previdno sukati čopič po zidu župnišča. Don Kamilo mu ni dal niti toliko časa, da bi dovršil »D«, ko mu je že pove-znil vedro na glavo in ga napodil z bliskovito brco.

Anilinska barva je prekleto stvar in Gi-gotto (eden od Peponovih ljudi), ki je dobil tuš anilinske barve na glavo, je moral ostati tri dni zaprt doma in si drgniti obraz z vse-mi mogočimi detergenti, potem pa je moral

iti na delo. In o dogodku se je hitro razvedelo in takoj so mu prilepili vzdevek »rdečkožec«. Don Kamilo je pri vsem tem še pihal v ogenj, tako da je ubogi rdečkožec zelenel od jeze, dokler se nekega večera don Kamilo ni vrnil domov z obiski pri zdravniku in opazil, da mu je neznanec z govnom namazal kljuko na vratih, vendar je to opazil, ko je bilo že prepozno. Ni rekel ne bev ne mev. Poiskal je Gigotta v gostilni in mu z zaušnico, ki bi slonu zameglila pogled, prilepil na obraz svinjarijo s kljuke. Seveda pa taka zadeva takoj zdrsne v politiko; in ker je bil Gigotto v družbi petih ali šestih privržencev, je bil don Kamilo prisiljen, da je zavihtel klop.

Tako mu je še isto noč neznanec napravil »podoknico« in vrgel petardo pred vrata župnišča.

Tistih šest, ki jih je don Kamilo skrtalil s klopjo, pa je pokalo od jeze. In v gostilni so rjuli kakor obsedeni in le malenkost bi torej zadostovala, da bi izbruhnil požar. Ljudje so bili zaskrbljeni.

Nekega lepega jutra pa je don Kamilo moral nujno oditi v mesto. Bil je poklican na škofijo. Z njim je namreč želel govoriti škof.

Škof je bil star in že upognjen; in da je lahko pogledal don Kamilo v lice, je moral dvigniti glavo.

»Don Kamilo,« je rekel škof, »ti si bolan. Potrebno ti je nekaj mesecev miru v kakšnem lepem gorskem kraju. Kako naj ti pomagam? Saj res: župnik v Puntarossi je umrl in ti boš z eno potjo opravil dve nalogi: spravil boš v red župnijo in pozdravil se boš. Potem se boš vrnil zdrav in svež kakor roža. Nadomestoval te bo don Pietro, mlad človek, ki ti ne bo nič hudega napravil. Si zadovoljen, don Kamilo?«

»Ne, prevzvišeni. Vendar bom šel, kadar boste hoteli.«

»Lepo,« je odgovoril škof. »Tvoja pokorščina je še bolj časti vredna, ker sprejemaš nalogo, ne da bi razpravljaj o stvari, ki ti ni prav.«

»Prevzvišeni, ali vam ne bo žal, če bodo potem v mojem kraju govorili, da sem pobegnil iz strahu?«

»Ne,« je smeje se odgovoril starček. »Nihče na svetu ne bi mogel kdaj pomisliti, da se don Kamilo boji. Pojdi z Bogom, don Kamilo, in pusti klopi pri miru: te niso nikoli krščanski dokaz...«

Stvar se je v vasi hitro razvedela in Pe-

pon sam je prinesel novico na izredno sejo.

»Don Kamilo odhaja,« je naznanil Pepone. »Kazensko je premeščen v hribovski, kakor hudičeva hiša pust kraj. Odpelje se jutri ob treh.«

»Sijajno!« se je zadržal odbor. »In naj pogine tam gor!«

»Navsezadnje je bolje, da se je tako končalo,« je zavpil Pepon. »Misli je že, da je papež in kralj obenem; in če bi ostal, bi ga bilo treba po sili močno pokrtačiti. Tako pa nam je ves trud prihranjen.«

»Stran mora iti kakor pes!« se je drl Brusco. »Povejte ljudem, da bo vlekel zelo hud veter za tistega, ki ga bomo videli jutri od dveh do pol štirih hoditi okoli.«

*

Prišla je tista ura in don Kamilo si je pripravil kovček, nato pa je šel pozdravit Kristusa na oltarju.

»Žal mi je, da te ne morem vzeti s seboj,« je vzdihnil don Kamilo.

»Vseeno te bom spremljal,« je odgovoril Kristus. »Pojdi v miru!«

»Ali sem zares napravil tako veliko neumnost, da me morajo pošiljati v konfinacijo?« je vprašal don Kamilo.

»Prav res,« je odgovoril Kristus. »Celo don Kamilo (tvoja vest) je proti tebi in ne odobrava tistega, kar si storil.«

»Tudi to je res,« je priznal don Kamilo. »Samega sebe se bom lotil z zaušnicami.«

»Drži roke pri miru, don Kamilo! In srečno pot!«

Strah v mestu doseže 90 stopinj, na deželi pa 180. Tako so bile tudi ulice v fari popolnoma prazne. Don Kamilo je stopil v vlak, ne da bi koga videl, in ko je videl, da je njegov zvonik izginil za šopom dreves, je bil poln grenkobe.

»Tudi pes se me ni spomnil,« je vzdihnil don Kamilo. »Zares je videti, da nisem izpolnjeval svojih dolžnosti. Zares je videti, da sem hudoben.«

Vlak se je ustavljal na vseh postajah in se je torej ustavil tudi v Boschettu, majhnem naselju, ki je štelo le štiri hiše in je bilo šest kilometrov oddaljeno od don Kamilove vasi. In tedaj so nepričakovano navalili v njegov oddelek in ga potisnili k oknu. In zagledal je morje ljudi, ki so ploskali in metali cvetje.

»Peponovi ljudje so govorili, da bodo premlatili vsakogar, ki bi ga videli v vasi ob vašem odhodu,« je razložil oskrbnik iz Stra-

dalunge. »Da ne bi prišlo do neredov, smo vsi prišli semkaj, da vas pozdravimo.«

Don Kamilu ni ničesar več razumel. Slišal je le peklensko tuljenje in, ko se je vlak začel premikati, je bil oddelek poln cvetja, steklenic, zavitkov, cul in zavojčkov; na mrežah za prtljago pa so kokodakale kokoši z zvezanimi nogami.

Nekaj ga je pa še vedno bodlo pri srcu.

»Oni me torej res na smrt sovražijo, da so to naredili. Ali mu ni bilo dovolj, da me je dal nagnati proč?«

Vlak se je ustavil četrť ure pozneje v Boscoplanchi, zadnji vasi občine. Don Kamilu je zaslíšal, da ga kličejo. Stopil je k oknu in se znašel pred županom in vsem njegovim spremstvom. In župan Pepon je spregovoril:

»Preden zapustite ozemlje v pristojnosti naše občine, vam želimo izročiti pozdrave

prebivavstva in željo, da bi kmalu ozdraveli in se kar najhitreje vrnili k opravljanju svojega duhovnega poslanstva.«

Ko se je vlak že začel premikati, si je Pepon s široko kretnjo snel klobuk in tudi don Kamilu se je odkril in obstal s klobukom v zraku kot kip iz dobe Risorgimenta.

Cerkev v Puntarossi je bila na vrhu hrička in bilo je, kakor bi pogledal razglednico. Ko je don Kamilu dospel tja, je s polnimi pljuči vdihnil zrak, ki je dišal po smrekah, in zadovoljno vzdiknil:

»Nekoliko počitka tukajle gori mi bo koristilo, da se bom lahko kar najhitreje vrnil k opravljanju svojega duhovnega poslanstva.«

In to je čisto resno rekel, kajti Peponov pozdrav se mu je zdel vreden več kakor vsi Ciceronovi govori skupaj.

(Bo še dalje)

od doma

V začetku junija je začel obratovati v Podgorici, 12 km od Ljubljane, prvi slovenski jedrski reaktor. Reaktor je pomagala spraviti v obratovanje ameriška družba General Atomic Division. Reaktor so imenovali po slovenskem fiziku Korošču Jožefu Štefanu. To je tretji jedrski reaktor v Jugoslaviji in bo zaposloval 52 doktorjev znanosti in 160 diplomiranih inženirjev. Vodi ga dipl. inž. Bernot. Stal je 2 milijardi starih dinarjev in so ga gradili 3 leta. Deloval bo predvsem za razne znanstvene poizkuse in raziskave.

Mariborski »Večer« je pisal 4. junija, da prislužene devize naših delavcev v tujini nikakor ne morejo poplačati vzgojne škode pri otrocih, ki ostanejo sami, če odideta oba starša v tujino na delo. Po izjavah učiteljev se kar vidi, kako postane otrok malodušen in kako njegov uspeh v šoli pada. Pri takih otrocih se dogajajo večkrat tudi prestopki.

Vzdolž madžarske meje je bilo v mesecu maju letos v Prekmurju veliko divjih prašičev.

V Sloveniji je sedaj dana možnost, da se zasebnik loti raznih manjših podjetij, ne bo pa dovoljenih zasebnih trgovin za osebno potrošnjo.

V kranjski porodnišnici so se letos že drugič rodili trojčki. Marta Zdravec iz Bleda je porodila dva fanta in deklico hkrati.

Okoli Kočevja so preteklo leto ustrelili kar sedem medvedov.

Po novem voznem redu pridete lahko sedaj z elektromotornim vlakom iz Ljubljane do Trsta v treh urah in sicer za 15,60 novih dinarjev.

Po uradnih podatkih je sedaj v Sloveniji 2137 »črnih« gradenj, ki jih sili stanovanjska stiska, torej pri revnejših slojih, pri ljudeh, ki zaslužijo od 66.000 do 55.500 na mesec. 78 % gradijo hišo sami, 21 % z zi-

darji. 59 % jih je prosilo za dovoljenje, a ga niso dobili, 41 % jih pa sploh ni prosilo za dovoljenje za gradnjo. Veliko nejevoljo je vzbudil primer v Skofji Loki, ko so nekemu delavcu zgrajeno hišo z dinamitom pognali v zrak, ker za gradnjo ni imel dovoljenja.

Povoda za razne stavke v Sloveniji v zadnjem času sta predvsem dva: prenizke plače in previsoki prejemki vodilnih uradnikov in strokovnjakov.

V zapadnoevropskih deželah odpade na osebno potrošnjo prebivavstva 65 do 70 % narodnega dohodka, v Sloveniji pa le 48 %. Posebno mladi ljudje, ki ne poznajo razmer pred sedanjim režimom, kažejo bolj malo smisla za odpovedi, ki jih zahteva režim. Stik s svobodnim svetom in turisti iz drugih dežel jim težnjo po čim večjem življenjskem ugodju še povečuje.

Zunanjščino božjepotne cerkve na Brezjah na Gorenjskem je lepo prenovil arhitekt Vurnik. Pročelje cerkve so okrasili z raznobarnimi mozaičnimi kamenčki. Zvonik so prekrili

Na praznik sv. Rešnjega Telesa, 9. junija letos, se je nekaj nad sto slovenskih rojakov iz Kölna in okoliških mest udeležilo procesije stolne fare v Kölnu. Skupina v narodnih nošah je prišla iz Oberhausena, tako da je slovenska skupina vzbudila največ pozornosti med skupinami inozemskih delavcev, ki so se udeležile procesije. Na čelu naše skupine so nosili tudi našo novo izseljensko zastavo, ki so jo blagoslovili 1. maja letos v Oberhausenu.

z bakreno pločevino, ker je kamnite ploščice za prekrivanje vedno težje dobiti. Nad stranski vhod v cerkev so postavili umetno okno z doprskim kipom Marije z Detetom. Ta kip je delo kiparja Borisa Kalina in je pred vojno bil v parku na postaji v Otočah.

Baziliko Matere usmiljenja v Mariboru počasi obnavljajo. Pleskarsko delo je bilo že lani končano. Potem je na obeh straneh glavnega oltarja naslikal arhitekt Kregar dva daritvena angela. Prazne in sive ploskve so pa zamenjale lepe, živobarvne freske.

Od 14. do 25. maja je bil v Ljubljani velesejem »Alpe-Adria«, na katerem je razstavljalo blago 184 podjetij iz Slovenije, Hrvaške, Avstrije in Italije.

V začetku junija je bil na Bledu sedmi jugoslovanski festival »jazz« glasbe.

Časopisi pišejo, da je za dve slovenski filmski pod-

jetji »Filmservis« in »Tri-glav-film« likvidacija edini izhod.

Lansko leto je imelo avtomobil toliko prebivavcev Slovenije, da lahko rečemo, da je prišel en osebni avtomobil na 30 prebivavcev.

Zaradi spremembe tečaja jugoslovanskega dinarja do tuje valute so nastale nekatere težave pri izplačevanju jugoslovanskih pokojnin v tujino.

Živega divjega petelina je pa ujel Franc Lipovec iz Poljšice pri Gorjah na Gorenjskem. Z oponašanjem ga je zvalil pred lovsko kočjo. Vrela voda in pokrovka na štedilniku sta žival premotila, da se je dala ujeti.

Na Pokljuki je neki Italijan ustrelil divjega petelina in zanj plačal 800 dolarjev.

V času po zadnji svetovni vojni je v Blejskem jezeru utonilo 21 ljudi.

V Krškem so odkrili spomenik Janezu Vajkardu Val-

vasorju, znamenitemu zgodovinarju. Postavili so ga pred hišo, v kateri je stanoval.

Ljubljana ima sedaj 178 tisoč prebivavcev, 46 tisoč stanovanj ter 1246 hotelskih prenočišč. Razprostira se na površini 154 kv. hektarjev.

Pri Središču na Štajerskem (pri Ormožu) je iztiril tovorni vlak. Človeških žrtev ni bilo.

Poenostavili so formalnosti na meji med Avstrijo in Jugoslavijo. Namesto dose-danjih 70 minut čakanja bo do vlaki čakali na primer le 32 minut.

Do konca leta je treba zamenjati vsečasne jugoslovanske potne liste. Novi potni listi bodo veljavni za 10 let. Stalni potni listi ostanejo v veljavi še do konca leta 1970.

Na območju slovenske republike se bodo izdajali odslej potni listi le s slovenskim in francoskim besedilom. Tako je prav. Rojaki,

zahtevajte slovenski potni list tudi vi. Na podlagi ustave slovenske republike imate pravico do potnega lista v slovenščini.

V Slovenski Bistrici so odprli novo valjarno aluminija.

Posebna zanimivost na Gorenjskem je most, ki so ga za cesto iz Kranja na Bled naredili čez Peračico pri Brezjah. Dolg je 376 m. Nekateri betonske stebre ima višje, kot je ljubljanski nebotičnik.

V Dolgi vasi pri Lendavi so odprli mednarodni mejni prehod.

3000 radovednežev je prišlo letos gledati »ovčji bal« na Jezerskem.

Zaradi prevelikega prometa nameravajo narediti v Ljubljani novo avtobusno postajo in sicer na severu ljubljanske žel. postaje, blizu gospodarskega razstavišča.

21. junija je na otoku Kr-

ku zatisnil oči v visoki starosti naš rojak nadškof dr. Josip Srebrnič, doma iz Solkana. Na otoku Krku je bil škof 43 let.

Domovino je tudi letos obiskalo izredno veliko rojakov tako iz Zapadne Evrope kot z onstran morij. Žal so jih sprejemali uradno le preveč v znamenju hlastanja po devizah. Ali so mar izseljenci le zato, da prinašajo devize?

V Ključarovcih pri Ljutomeru so proslavili 75-letnico gasilnega društva s slavnostnim zborovanjem, povorko, podelitvijo odlikovanj in priznanj zaslužnim članom.

Slovenska akademija znanosti in umetnosti ima trenutno 37 rednih in 24 dopisnih članov.

Skupino ameriških Slovencev so kljub dogovoru jugoslovanske letala pripeljala namesto na slovenski Brnik v Zagreb. Potem so od njih zahtevali še denar kot

dodatno plačilo, da so jih prepeljali v Ljubljano. »Tako nas izseljence letalska družba JAT surovo žali in izigrava!« piše »Ameriška domovina«.

V dneh od 18. do 23. junija je poromala pod vodstvom kapucina p. Hilarija in dr. Rueha skupina 215 romarjev v francoski Lurd.

V rudniku v Zagorju sta izgubila življenje dva rudarja, ker se je v odkopu nepričakovano udril strop. — V ozkih in nizkih rovih rudnika rjavega premoga v Zabukovici je utihnil poslednji kramp. Kopanje so ustavili, ker je postalo predrago.

Ko so v juniju odstranili v Jugoslaviji Rankoviča, se je s plinom zastrupil in še ustrelil povrh tudi eden visokih funkcionarjev slovenske Udbe, Vladimir Kadunec. Ta je leta 1942 ustrelil slovenskega bana dr. Marka Natlačenca. Božji mlini meljejo počasi, a gotovo.

Kaj sedaj? Kako naprej?

Pred meseci je »Naša luč« objavila nekaj člankov o stanju gospodarstva v Jugoslaviji in je dobila pismo z vprašanjem: »Ali obstaja 'formula', ki bi mogla to stanje popraviti?»

Morda je odgovor najbolje začeti z navedbo, s katero je nepodpisanec 9. marca letos zaključil »Odprto pismo vam, naši očetje«, katerega je objavila »Študentska tribuna« v Ljubljani: »Verjel sem v tisto, kar smo imenovali 'naša slavna preteklost'. Verjel sem v tisto, kar smo imenovali 'iskanje' ali sedanjost, in v tisto, kar smo imenovali 'naša bodočnost'. Danes v to ne verjamem več. Ne verjamem v družbo, ki jo po vsej sili hočemo imenovati socialistično. Na svoja vprašanja ne zahtevam več vaših odgovorov, temveč zahtevam pravico, da si jih sam poiščem in da mi jih pustite. To je vse.»

Res, prvi korak k izboljšanju razmer je, da nehamo čakati, da si bo nekdo izmislil sistem, ki bo dal odgovor na vsa vprašanja. Nikogar ni, ki bi bil vseveden, in nobenega sistema ni, ki bi odgovarjal na vsa vprašanja. Odgovore si moramo poiskati sami.

Da pa si odgovore lahko poiščemo, moramo imeti

svobodo, da o vprašanih razpravljamo, ne da bi to razpravljanje lahko kdo oviral s svojimi predsodki. Po dvajsetih letih izkušenj smo lahko prišli do spoznanja, da svoboda govora ne ovira napredka, temveč da samo preprečuje, da bi kdo napredek zaviral s tem, da si domišlja, da ve vse odgovore prav on. Svobodno razpravljanje ustvarja okvir, v katerem življenje, tudi gospodarsko, lahko uspešno teče naprej.

Ko ta okvir imamo, pa mora biti tudi vsakomur dana svoboda, da se lahko gospodarsko udeležuje, ne da bi moral čakati na dovoljenje ali celo ukaz iz kakšnega ministrstva in ne da bi ga kdo tako obremenjeval z davki ali nizkimi odkupnimi cenami, da njegovo gospodarstvo ni vredno truda. Vsako gospodarstvo je namreč toliko vredno, kolikor so vredni posamezniki, ki v njem gospodarijo. Noben ukaz iz centra ne more nadomestiti pridnosti in iznajdljivosti posameznih gospodarjev.

Komunisti so že prišli do tega, da ni mogoče vse gospodarske dejavnosti uravnavati iz enega centra po enotnem načrtu. Za to je gospodarstvo vse preveč zapleteno in zahteva vse preveč majhnih odločitev. Ta komunistični korak je treba vsekakor pozdraviti kot važno spoznanje vladajočih, toda še vedno

se niso odločili, da bi sprostili sile za napredek, ki so v našem narodu.

Čisto prav je, da se je vlada odločila, da bo omejlja investicije in da naj bodo investicije odslej rentabilne. Res je, da bo to omejilo delo v nekaterih komunističnih velikanskih podjetjih, toda ta podjetja tako in tako ne proizvajajo ničesar, kar bi komu koristilo. Treba je njihova produktivna sredstva, posebno pa delovni napor, premestiti v nova in v že vpeljana podjetja, ki so rentabilna, to je: izdelujoča predmete, ki po njih ljudje povprašujejo in zanje radi dajo svoj trdo prislužen denar. To ni lahka reč, toda v to jabolko je treba ugrizniti in stvar izvesti do kraja, ker bomo sicer še dalje trošili svoje sile za prazen nič.

Čisto prav je tudi, da je reforma ceno nekaterim proizvodom, posebno surovinam in kmetijskim proizvodom, dvignila, ker so bile te cene prenizke in zato surovin in pridelkov ni bilo dovolj, da bi delo v tovarnah nemoteno teklo dalje. Prav je, da je vlada odprla meje trgovini, ker le tako lahko prisili domače proizvajalce, da ne proizvajajo slabše in dražje kot drugod. Na splošno: ni dovolj, da imamo stroje, temveč morajo biti ti stroji taki, da se z njimi proizvede več kot brez njih, in za stroje mora biti dovolj materiala.

Toda še važnejši kot stroji in surovine so ljudje. Reforma je pravilno postavila kretnice, toda sedaj je treba najti gonilno silo, ki bo gospodarstvo poglano naprej v to pravo smer. Treba je omogočiti ljudem, da brez nepotrebnih dovoljenj in omejitev začno izdelovati, kar oni sami in drugi potrebujejo.

Kmetom mora biti dana možnost, da nabavijo stroje, gnojila in vse drugo, s čimer lahko učinkovito pridelujejo. Imeti morajo pravico, da se organizirajo v zadrage po svoji lastni želji, ne pa na poželje in pod nadzorstvom vlade in partije.

Treba je omogočiti obrtnikom, da dobe surovine in proizvajajo, kar mislijo, da bodo ljudje kupovali, in trgovcem, da spravijo proizvode tja, kjer je po njih povpraševanje. Sedaj smejo zaposlovati obrtniki samo po pet pomočnikov in vajencev. Kakšna sveta številka je pet? Če imajo pravico zaposliti enega, zakaj jih ne bi mogli zaposliti dvajset ali sto? Kakšna bistvena razlika je tu? Glavno je, da proizvajajo, kar ljudje potrebujejo (ne pa „škart“, kot nekatera gigantska podjetja), in da dobijo ljudi, ki mislijo, da se splača delati za plačo, ki jim jo nudijo.

Že obstoječa podjetja bodo začasno pač morala delati naprej pod sedanjim vodstvom. Vendar bodo verjetno potrebne spremembe. Danes so direktorji v veliki meri izbrani po političnih kriterijih. Treba bi jih bilo zamenjati z ljudmi, ki so tehnično in gospodarsko sposobni. Morda bo sčasoma mogoče dati podjetja v zakup posameznikom ali skupinam,

ki bodo pripravljene skupnosti plačati najvišjo najemnino.

Kaj bo v tem primeru z delavskimi sveti? Delavski sveti bodo morda končno našli vlogo, ki jim najbolje ustreza: nadzorovati upravo, posredovati med delavci in upravo in braniti delavske pravice. Verjetno se bodo v tej vlogi počutili mnogo bolje, kot se danes, ko morajo reševati strokovna vprašanja, za katera ne po izkušnjah, ne po izobrazbi, ne po sestavi niso usposobljeni.

Taka resnična vloga za delavske svete bi tudi olajšala sodelovanje s tujimi podjetji, ki bo nujno potrebno, če bomo hoteli spraviti velika podjetja gospodarsko in tehnično na današnjo svetovno višino. Da to dosežemo, bodo morali vložiti veliko denarja pa tudi truda, za kar se bodo le težko odločili, če bodo vse to samo tvegali, medtem ko bodo vse odločitve v rokah delavskih svetov.

Skratka, če želimo, da bo gospodarstvo začelo delovati, ni dovolj, da samo spremenimo okvir, ampak moramo omogočiti ljudem, da začno kazati neodvisno iniciativo, izdelovati, kar mislijo, da je potrebno, in da prevzamejo za uspeh ali neuspeh svojega podjetja končno odgovornost, tj. da lahko s podjetjem pridobe ali izgubijo. —ls

Za kratek čas

Zasliševanje. — Policaj: »Zakaj ste pa stol vrgli v ženo?« — Pijanec: »Ker mi je bila miza predaleč.« *

Zakonski raj. — Mož: »Če večerja še ni gotova, pojdem v gostilno.« — Žena: »Počakaj deset minut, pa pojdem tudi jaz s teboj...« *

Moder sinček. — Jožek je slišal učitelja v šoli razlagati, da človek do 22. leta raste, potem ne več. Ko pride domov, stopi pred očeta: »Oče, jaz morem nekaj, kar ti ne moreš!« — »Kaj pa takega?« vpraša oče. — Sinček: »Rasti!« *

Franckova molitev. — Francek kleči ob postelji in moli večerno molitev:

»Ljubi Bog! Daj, napravi tako, da sosedov Janezek ne bo več metal kamenja vame. Če ti tega ne napraviš, poskrbim sam, da mi bo dal mir... Amen.« *

Junak. — Nedeljski lovec (ki je streljal zajca): »Zadel ga sicer nisem — ampak boji se me pa le!«

Anglija

Poletni meseci so še vsako leto bili v znamenju počitnic. Slovenci iz Anglije gredo radi na obiske k svojim, bodisi tu na otoku ali pa tudi drugam po svetu in seveda v Slovenijo. Vsi pa se radi vrnejo nazaj v domove, ki so si jih ustvarili v Veliki Britaniji. Od drugod pa tudi radi pridejo sorodniki k svojim; podobno dijaki, da se priuče težke angleščine, nekateri pa tudi za zasluzkom.

V maju nas je obiskal g. I. Škoda, župnik na Bledu, da bi si utrdil znanje angleškega jezika, kar mu bo prišlo prav zlasti v poletni sezoni. Pokazal je tudi zbirko skioptičnih slik v Londonu, Worthingu, Bedfordu in Coventryju. Za lepa predavanja smo mu zelo hvaležni.

V juliju pa je prišel spopolnit znanje angleščine g. Fr. Bergant, ki študira v Rimu sv. pismo. Ustavil se je v »Našem domu« ter tudi pokazal skioptične slike s svojih potovanj po Evropi. V jeseni odhaja v Palestino zaradi študija. Želimo mu, da bi se dobro počutil v Sveti deželi.

Za dalj časa se je ustavil med nami misionar J. Kokalj iz Družbe Jezusove. Ker so mu ponudili stanovanje v Bedfordu, imajo sedaj tamkajšnji Slovenci redno nedeljsko sv. mašo v ukrajinski cerkvi ob 9. uri zjutraj. V nedeljo, 21. avgusta, pa je vodil slovenske romarje v Walsingham, o čemer pa bomo kaj več povedali prihodnjič.

20. julija smo krstili v cerkvi Srca Jezusovega v Wimbledonu, London, Natašo Marjo Lipovšek. — Čestitamo!

SLOVENSKI DAN V BEDFORDU

Z letnimi Slovenskimi dnevi smo začeli pred tremi leti. V različnih časih, pod različnimi imeni smo imeli različne uspehe. Naj takoj v začetku omenim, da je tak dan v naših razmerah prirediti zelo težko. Če je že Slovenski dan, je treba res nekaj prirediti; prirediti pa je težko, če ni dovolj ljudi. Do sedaj smo te težave še vedno premagali, saj je vsakdo po svojih zmožnostih pripomogel do uspeha in se nihče ni ustrašil iti prvokrat na oder. Druga stvar, kateri pa ne moremo pripisovati popolnega uspeha, pa je: ob prireditvi dvorano napolniti. Res so tu težave, katerih v drugih krajih ni, da smo namreč raztreseni po vsem širnem otoku in da razen nekaj izjem večjih grup skoraj ni. Lahko bi pričakovali večje ude-

ležbe, vendar pa smo v danih razmerah z uspehom kljub temu zadovoljni.

Prvo leto smo prireditvi dali ime Slovenski dan in smo z dramsko prireditvijo, z otroškim nastopom in potem ob domačem prigrizku in kapljici dosegli svoj namen in uspeh. Lansko leto temu dnevu nismo dali niti imena, vendar pa je bil uspeh tako pri prireditvi kakor tudi udeležbi izreden. Pravzaprav sta bila to dva dneva skupaj ob obisku ljubljanskega nadškofa dr. Pogačnika, ki je tukajšnjim otrokom podelil tudi zakrament svete birme. O tem ste že lansko leto brali v »Naši luči« in videli tudi kopico slik. Poleg tega smo lansko leto imeli še dan spomina za padlimi ob dvajsetletnici in ta dan smo preživel v resnosti.

Letošnji Slovenski dan smo imenovali »Naš dan«. Ker je težava ljudi spraviti skupaj in ker hočemo izkoristiti vsako priložnost za pogovor in tudi razvedrilo, kadar skupaj pridemo, smo letošnji slovenski dan razdelili v dva dela in je imel tudi dvojen namen. Prvi del — dopoldne — smo posvetili spominu padlim v zadnji vojni in smo se udeležili svete maše, ki je bila zanje darovana. Ker je bila ta proslava na binkošno soboto, 28. maja, je bila sveta maša darovana v rdeči barvi. To je bilo morda še pomenljivejše, kakor je omenil pri pridigi naš župnik č. g. Kunstelj. Sveta maša je bila pa že dopoldne in je bila udeležba manjša, ker iz oddaljenih krajev niso mogli priti tako zgodaj.

Drugi del Našega dneva je bil popoldne v mestnem gledališču. Nekateri so bili sicer mnenja, da bi proslave za padlimi in potem večerne zabave ne smeli imeti na isti dan, vendar je v teh razmerah to dopustno in tudi potrebno. In prav zato smo vse razdelili v dva dela, kot nekako vez pa smo predvajali resno dramo »Župnik iz cvetočega vinograda«. Daljšega poročila o tej drami tu ne bom navajal, ker bodo angleški bralci o tem brali v Bedfordskem vestniku, vendar pa moram vsaj omeniti, da smo lepo uspeli. Te drame nismo predvajali z namenom, da pokažemo svoje igralske zmožnosti, pač pa, da dosežemo namen. In namen smo dosegli. Kdor je globino drame dojel — in večina jo je — je imel ob koncu solze v očeh. Naj pri tem omenim, da smo v dvorani imeli precej gostov Srbov in so ti prav tako kakor Slovenci dojele vsebino. Omenim naj še, da so za predvajanje take drame potrebne žrtve. In vsak po svoje, vsak s svojimi žrtvami je k uspehu doprinesel: igralci in vsi oni, ki so pomagali nevidni v ozadju in tudi gledalci, ki so prišli iz oddaljenih krajev. Le škoda, da gledalcev ni bilo še več, čeprav jih je bilo lepo število.

Po igri smo imeli družabni večer, na katerem smo se razživel in sprostili. K temu je pripomogla »Slovenska vinarska in klobasarska zadruga«, katero je neuradno ustanovil in jo čisto uradno vodi predsed-

nik našega društva. Postavil jo je na pravo stališče: dobiček v blagajno, izgubo pa naj nosi sam. Vendar doslej je še vedno naredil dobiček v zadovoljstvo vseh. Seveda deluje ta zadruga samo ob slovesnih priložnostih.

Hvala vsem, ki ste pri tem sodelovali; hvala igralcem in vsem nevidnim pomagačem, hvala tudi vsem, ki ste z udeležbo pripomogli k uspehu! — R-r.

Avstrija

Gradec. — Tukaj nas je lepo število na delu. Prebivamo v nekih barakah, ki že več let niso bile pobeljene. Sobe so natlačene s posteljami. Omar nimamo in drugače je okoli nas polno nesnage. Tako ozračje človeku ni ravno v vzpodbudo.

Naj navedem nekaj težav naših sezonskih delavcev. Gotovo mi bodo drugi pritrdili, da je več ali manj povsod nekaj takih problemov. Mnogi rojaki, ki so šli za nekaj časa v tujino, niso vedeli, pod kakšnimi pogoji so se zaposlili in ne poznajo kolektivnih pogodb. Tujino si pač vsak predstavlja splošno bolj rožnato, kot je. Nepoznanje jezika je vzrok mnogih problemov, ki bi se sicer dali kmalu rešiti. Pomanjkanje primernih bivališč, posebno umivalnic in kopalnic, je težek problem za mnoge. Nadalje je vprašanje hrane: mnogi si kar sami kuhajo in pripravljajo hrano. Pri tem se gleda, da stane čim manj in da je čimprej opravljeno. Človek si misli: Za nekaj časa bo že šlo. Vendar je ta tolažba nevarna in škodljiva. Poglavje plač je posebna težava. Marsikateri ne dobi pravočasno kartona za obračunavanje davka na zaslužek. Čim več otrok kdo ima, tem manjši je ta davek. Delavci tudi ne dobimo pravočasno plačanih otroških doklad. Poleg tega dobe nekateri, čeprav žive v enakih razmerah, različne dodatke za ločeno življenje. Dogaja se tudi, da nam delodajalec zadržuje potne liste brez potrebe, samo da bi nas čimdalje obdržal na delu. In še to naj dodam: večkrat morajo nekateri opravljati delo, ki ne odgovarja njegovi kvalifikaciji. Je pač šel v tujino, da bi si kaj več prislužil in je prijel za prvo zaposlitev, ki se mu je nudila.

Res je, da smo morali iti v tujino iskat svoj vsakdanji kruh. Toda zaradi tega ni treba prodajati svojega prepričanja in svojega ponosa. Silno se pozna, kako smo hlapčevskega duha. Razmere zadnjih desetletij niso dobro vplivale na nas. Zato dobimo rojake, ki nimajo ponosa, da so Slovenci in bi tujcu kar brž prodali vse, kar si je naš narod s težavo in velikanskimi žrtvami priboril. Kar pripravljeni bi bili tujca pripeljati k nam

za gospodarja, misleč, da bodo oni kot njihovi hlapci ne vem kako srečni. Prismode! Bodimo: Bogu otroci, narodu sinovi, nikomur hlapci!

Graz. — Rojake, ki delajo v mestu Gradcu in okolici, obveščamo, da je slovenska služba božja vsako nedeljo ob 9. uri v Antonius-Kirche, blizu glavnega trga na Paulus-Tor, nasproti policijske direkcije. Vsi prisrčno vabljeni! Obvestite še druge, ki pridejo na novo v našo okolico in tega še ne vedo.

Linz. — V soboto, dne 7. maja, smo se zbrali v dvorani delavskega doma predmestne župnije Kleinmünchen, da na primeren način proslavimo dan naših mater in žena. Izvedli smo to pod skrbnim vodstvom g. Toneta Zoreta in s sodelovanjem članov našega pevskega zbora ter mladih deklamatorjev Majde Zoretove, Darinke Grandovčeve, Vika Lesjaka in Sonje Lesjakove. Po dvospelih in govoru je bila lepa domača zabava. Vse je uspelo v splošno zadovoljstvo vseh.

V soboto, 21. maja, nas je č. g. Mihelič povedel na Tirolsko v Sautens na srebrno-mašno slavlje g. Zdenka Lovšeta. Po slavnostnem obedu je naš zbor zapel nekaj lepih slovenskih narodnih pesmi, ki so vse poslušavce razveselile in navdušile. Ob tej priliki je č. g. Mihelič čestital vsem našim kulturnim delavcem, tudi poročevavcu, za vse napore in trude, da bi slovenskemu imenu pridobili primerno čast. Take besede so v izpodbudo. Bivanje na tujem je sicer naša usoda, naše ustvarjanje na kulturnem in umetnostnem področju pa naša življenjska naloga.

Rojake, ki delajo tod okoli, obveščamo, da je naša služba božja vsako prvo nedeljo ob enajstih, vsako tretjo nedeljo pa ob devetih.

Belgija

Liège-Limburg

Zakonsko zvezo sta sklenila v cerkvi v Mechelen aan de Maas rojaka Alojz Korelc in Terezija Strgar. Želimo jima v življenju obilo sreče.

Že sedaj toplo vabilo na **Slovenski dan**, ki bo v Eisdenu na tretjo nedeljo v oktobru. Ob štirih popoldne bo služba božja v župnijski cerkvi sv. Barbare. Nato bodo v rudniški dvorani nastopali: pevski zbor, slovenska folklorna skupina iz Holandije, igralska skupina z veseloigro »Radikalna kura«. Kulturnemu programu bo sledila prosta zabava. Pridite! Povabite prijatelje! Vabi odbor S. k. d. »Slomšek«.

Slika, ki je bila posneta na izletu učencev slovenske šole, zlasti slovesnoobhajancev v Houdain-u v Pas-de-Calaisu v Franciji, dne 9. junija 1966.

Charleroi-Mons-Bruselj

Romanje v Banneux. — Letošnje slovensko romanje smo imeli v nedeljo, 3. julija, in sicer k Notre Dame de Banneux pri Liège. Bil je res lep sončen dan. Zbralo se je veliko Slovencev in Slovenk iz Zapadne Belgije. Dva avtobusa sta šla iz Charleroi in Monsa. Skupno romarsko pobožnost smo imeli ob 14. uri v bližini kapelice prikazovanj. Sveta maša s homilijo, pete litanije M. b. z odpevi in blagoslov z Najsvetejšim — tak je bil program romanja. Po romanju smo obiskali izletno mesto Spa.

Krsti. — V družini Cirila Škrbe in Sophie Zieba v Farciennes se je rodila 22. aprila hčerka Sonja, ki je bila krščena 30. maja. Pridružuje se že 3 otrokom. — V družini Vincenca Ifčiča in Marcelle Ghisgant v Frameries so krstili 5. junija hčerko Natalijo, ki se je rodila 30. maja. — V družini Ivana Borić in Herme Martinčič iz Montignies-sur-Sambre, so dobili tretjo hčerko, ki je bila krščena na ime Katarina, 8. junija; rojena je pa bila 5. maja. Naknadno sporočamo, da so v družini Petrovič iz Tournai dobili 4. oktobra 1965 hčerko prvorojenka in je bila krščena 24. oktobra na ime Kristina. — Vsem tem družinam naše čestitke!

Poroka. Vitomir Vardjan iz Tournai se je 21. maja poročil v župni cerkvi St. Jacques z domačinko gdč. Francine Guidon. Želimo jima veliko sreče in božjega blagoslova v novem življenju.

*

Iz Alzaške. — 18. junija sta se poročila v Ensisheimu Madja Skušek in Robert Zuchardt. Čestitamo.

Francija

Pas-de-Calais

29. maj je bil za naše rojake v Sallaumines velik dan: dan slovesnih in prvih obhajil. Pol ure pred slovesnostjo so se že začeli rojaki zbirati pred kapelo v Cité Artois. Letos so bile med slovesnoobhajanci same deklice: Patricija Mlinar iz Henin-Liétard, Felicijen René iz Sallaumines, Danijela Koder iz Noyelles-s-Lens, Silvija Lozowski iz Sallaumines, Marija Potrpin iz Noyelles-s-Lens, Patricija Rabocs iz Noyelles-s-Lens in Eveline Urek iz Aviona. Prvoobhajancev pa je bilo 8. V belih oblekah, ki naj bi označevale lepoto milosti v dušah, in s prižganimi svečami so slovesnoobhajanke napravile in obnovile krstno obljubo in se s tem uvrstile v vrste katoličanov, ki vero drže. Naj jim Gospod, ki jih je ta dan poživil, da milost vztrajnosti v dobrem in vse spremlja na njih potu. Staršem, ki so svoje otroke do tega trenutka lepo vzgajali, čestitamo.

Od 14. do 22. junija je skupina 23 romarjev poromalo v Lurd in se pridružila večji skupini izseljencev in rojakov, ki so kar s petimi avtobusi prišli iz Slovenije. Romanje je zelo lepo uspelo.

14. julija, na francoski narodni praznik, nas je okrog 60 po številu poromalo v Belgijo k Materi božji vedne pomoči v Bonsecours. Maše kot obhajila so se udeležili skoraj vsi romarji. Pozneje pa so se romarji nekaj prišteževali, da so cene tudi v Belgiji šle pre-

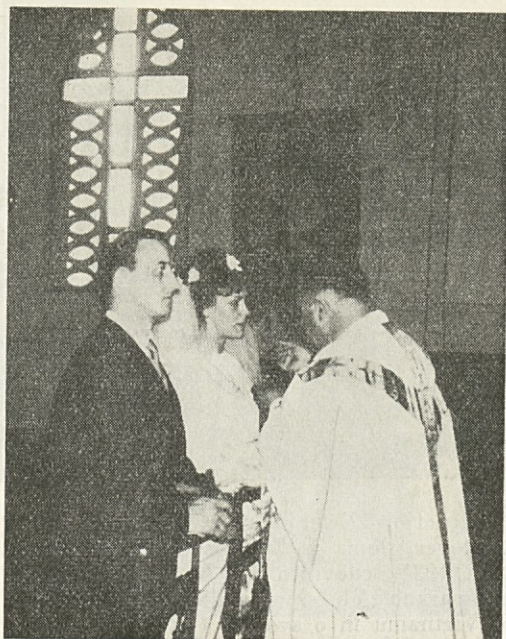
cej navzgor, baje še več kot v Franciji. Na povratku smo obiskali svetovnoznano katedralo v mestu Tournai. V veselem razpoloženju smo se vrnil domov.

Maše v septembru: Kjer je v Pas-de-Calais slovenska služba božja, sv. maša odpade. Z oktobrom se pa spet začneta redna nedeljska služba božja.

Krstna voda je prerodila 15. maja 1966 Corine Strzyzewski v Méricourt-Mines, 19. maja v Liévinu Samuela Zamljena in Romano Nikolič, 26. junija v Bruay-en-Artois Karolino Dhainaut, 17. julija pa Gerarda Fridrika Zupančiča v Hénin-Liétard.

Zakrament svetega zakona so si podelili v Noyelles-s-Lens 16. aprila 1966 Myriam Koder in Pavel Reformat, 30. julija pa Leopold Zorko in Monique Jaraszkiwicz. Vsem čestitamo in želimo: Na mnoga leta!

Umrli so: 4. junija v Lensu Viktor Marenčič. Podlegel je po daljšem bolehanju zahrbtni boleznirudarjev, silikozi. — Teden dni nato je v visoki starosti preminil njegov oče g. Marenčič, ki je bil dalj časa v bolnišnici v Lensu. — V Loos-en-Gohel je v juniju preminil tudi Štefan Pance, ki je istotako podlegel zahrbtni rudarski bolezni. — 26. junija je v Noyelles-s-Lens po kratki bolezni in daljšem bolehanju umrla Terezija Rahne, roj. Zorman, v visoki starosti 79 let. Pokopana je bila na praznik sv. Petra in Pavla na pokopališču v Noyelles-s-Lens. Bila je zvesta članica Živega rožnega venca in je z vso vestnostjo tako rada prihajala k slovenski službi božji in na naše

Pred letom dni sta se poročila v Pas-de-Calais v Franciji Karel Slivšek in Lilijana Glason.

priredivce. — 1. avgusta pa je Gospod nenedoma poklical k sebi po zelo kratki bolezni Rozo Potrpin, roj. Železnik, v starosti 69 let. Pokojnica se je odlikovala po izredno dobrem srcu. Na pogreb dne 4. avgusta so prišli zelo številni znanci. — Vsem umrlim: večni pokoj! Preostalim žalujočim: naše sožalje.

Pariz

Sveta maša za Slovence je vsako nedeljo ob petih popoldne v kapeli Montcheuil, 35 rue de Sèvres, Paris 6e, métro Sèvres-Babylone. Slovenska pisarna — 7, rue Gutenberg (pritličje, levo), Paris 15e, métro: Charles-Michels, telefon: 250-89-93 — je odprta vsak torek in vsak četrtek popoldne.

Po krstu sta postala člana svete Cerkve: Didier Perenič, sin Alojzija Perenič in Marte Zitko (botrovala sta Anton in Jožica Gombač) in Stanislav Tomšič, sin Ivana Tomšič in Barbare Hozjan (botra Franc in Ema Uljan).

V zakramentu svetega zakona so povezali svoje življenjske poti: Filip Rigler z Žalostnega vrha pri Prezidu, pa je bil zelo vesel pri poroki, kakor tudi njegova nevesta Stefka Tomc, doma iz Tanče gore pri Dragatušu, Ivan Cergolj iz Slivja in Otilija Šprinzer iz Žipetincev pri Sv. Antonu v Slovenskih goricah, Vladimir Žnideršič iz Prema ter Marinica Žele iz St. Petra na Krasu. Vsem novoporočencem želimo obilo sreče!

Fotograf je po krstu Didier-a Perenič v Parizu ujel ta posnetek na ploščo.

Otroci slovenske
šole v Parizu
so nastopili.
Kar pogumno
so se držali!

V nedeljo, 22. maja, nam je sestra Leonija Bokovec, doma iz Bohinjske Bele, ki je od leta 1934 redovnica pri frančiškanskih misijonarkah, ob skioptičnih slikah govorila o Vietnamu in o svojem 17-letnem misijonškem delu v tej deželi.

V nedeljo, 12. junija, je bil zaključek slovenske šole in ob tej priliki so naši otroci pod vodstvom svojih požrtvovalnih učiteljic pokazali, česa so se naučili v preteklem letu. Otrokom, učiteljicam in seveda tudi staršem, ki so otroke pripeljali v šolo, naše čestitke.

V nedeljo, 25. septembra, ob pol štirih popoldne, bo v naši kapeli **sestanek staršev in učiteljic**, da se pomenimo o delu v prihodnjem šolskem letu. Vse starše prijazno vabimo na sestanek, da boste istočasno vpisali svoje otroke za tečaj slovenskega jezika in za veronauk in da boste obenem povedali svoje želje. Mislimo, da ni potrebno poudarjati, da je odvisno v prvi vrsti od staršev, ali se bodo njihovi otroci naučili materinega jezika in ali bodo redno hodili k veronauku (bodisi pri domačem, bodisi pri francoskem duhovniku).

Tudi iz Pariza smo se udeležili slovenskega romanja v Lurdu v mesecu juniju. Sestavljali so ga tudi naši romarji iz Pas-de-Calais in res lepo število romarjev iz Ljubljane. Francoski časopisi so o tem romanju precej pisali in zlasti pohvalili slovensko petje, ki je preko zvočnikov odmevalo par dni v Lurdu. — Druga skupina iz Pariza je poromala v Lurd v mesecu avgustu pod vodstvom č. g. Flisa.

Aulnay-sous-Bois (Seine-St. Denis) — Krščena je bila Nathalie Jaklin, hčerka Ivana Jaklina in Albine Hozjan; botrovala sta Stefan in Ana Gjerkeš.

Créteil (Val-de-Marne) — Č. g. Jože Guštin, tajnik buenosaireškega kardinala, je v soboto, 16. julija, krstil svojo nečakinjo Jac-

queline Guštin, hčerko Cirila Guštin in Slavke Trbuha, botrovala sta Jean in Andrée Vallet.

Melun (Seine-et-Marne) — Krščena je bila Želka Klepac, hčerka Franca Klepac in Štefke Troha, botrovala sta Anton in Antonija Križ.

Morestel (Isère) — Pri Sestrah sv. Frančiška v Morestelu je bil dan 14. majnika velik praznik. Tri kandidatkinje so bile preoblečene: Mira Arih iz Maribora je postala sestra Myriam, Garcin M. Thérèse iz Morestela je postala sestra Michèle, Vernay G. iz Lyon pa sestra Geneviève. Praznika se je udeležil tudi mariborski škof Maksimilijan Držičnik, ki je skupaj z g. Čretnikom, Stankom Ojnikom, škofijskim tajnikom iz Maribora, in profesorjem Rafkom Vodebom iz Rima daroval koncelebrirano mašo, obrede preobleke same pa je opravil grenobelski škof Fougerat.

Saint-Priest (Isère) — 14. maja sta se poročila v Morestelu Franc Lajh iz Zagorcev v Sv. Lovrencu v Slovenskih goricah in Jolanda Balajc iz Moravcev v Prekmurju.

St. Georges d'Espérance (Isère) — 28. maja sta se poročila Viktor Čerpnjak iz Ropoče in Terezija Gerlec iz Beznovcev v Prekmurju.

La Machine (Nièvre) — V nedeljo, 15. maja, je mariborski škof Maksimilijan Držičnik obiskal Slovence v La Machine, jim govoril o važnosti in pomembnosti vesoljnega cerkvenega zbora, katerega sad so rojaki videli, ko so prvič prisostvovali koncelebrirani maši, katero je daroval mariborski škof, so maševala pa sta g. Čretnik in profesor Vodeb iz Rima. Rojaki so bili škofovega obiska zelo veseli in so mu po maši izrekli svojo hvaležnost. — Isti dan je bil krščen Albert Vrečko, sin Alojzija Vrečko in Marije Narat, stanujočih v Neversu, za botra sta bila Nikola in Marija Sorič.

La Combelle (Puy-de-Dôme) — Vse svoje, rojake in znanke je globoko pretresla nenadna smrt gospé Jerman. Čez dan je bila še na delu, zvečer je bila še pri svoji materi kot vsak dan, zjutraj pa so jo našli mrtvo v postelji; srčna kap ji je prerezala nit življenja. Težko prizadeti materi, sinu, bratom in sestram pokojne izrekamo svoje globoko sožalje.

Vendôme (Loir-et-Cher) — 18. julija sta se poročila Jožef Praprotnik, doma iz Plešivca pri Velenju, in Monique Rebeyrotte.

Lisieux (Calvados) — Vogrinčičeva gospa se je morala zateči v bolnišnico in ji želimo čimprejšnje ozdravljenje. Ko smo 14. julija imeli sveto mašo za Slovence, smo jo pogrešali, kot so jo dolgo časa pogrešali Vogrinčičevi doma.

Rouen (Seine-Maritime) — Krščen je bil Paskal Hernec, sin Adolfa Hernec in Marije Potočnik.

Loiret — Sveta maša za Slovence bo v nedeljo, 25. septembra, ob enajstih dopoldne v cerkvi v Tivernonu. Vsi prijazno vabljeni.

Ob Luksemburgu

Aumetz. — 12. junija je naše Delavsko podporno društvo organiziralo izlet v Reims. Za nekaj ur smo se preselili v deželo šampanjca. Ogledali smo si še posebej podzemeljske kleti, kjer se ta kapljica hrani, in bili vznemirjeni nad toliko množino steklenic. Bilo je vroče tisti dan in žejni smo bili, toda žejo smo si gasili rajši kot s šampanjcem z vinčkom, ki je bolj poceni in pa lažje se zapoje ob njem. Glavni cilj našega izleta pa je bil

Na binkošno nedeljo smo tudi Slovenci poromali v pariško katedralo Notre-Dame. Narodne noše in naša zastava so nas častno predstavljale.

seveda ogled slavne katedrale, v kateri so kronali francoske kralje. Mogočna cerkvena stavba je napravila na nas izreden in nepozaben vtis.

19. maja je umrla vdova madame Schopp, stara 68 let.

Poročil se je Cigaletov najmlajši in pa Tone Pišlar, ki je vzel Mugerlijevo Josette iz Audun-le-Tiche. Čestitamo!

Mariborski škof je obiskal slovenske sestre v Lyonu v Franciji.

Ob poročnem trenutku Babni-
kovega Adija in Verice v Nici na
Francoškem dne 7. maja letos.

Iz vzhodne Lotaringije

Iz naše pisarne:

Naša pisarna je vedno bolj polna obiskov: rojaki se vračajo s počitnic. Na stotine jih je šlo obiskat sorodnike in znance v rodni kraj, drugi so se razpršili po Franciji, Italiji, Španiji in drugod. Zdaj pa se vračajo. Medtem pa so odšli od tu v **večno domovino**: 6. junija Gašpar Spendel, 78 let star, stanujoč v Freymingu, zvest član društva »Triglav«, ki se je udeležilo njegove zadnje poti z zastavo na dan sv. Rešnjega Telesa, 9. 6., v Freymingu. — 13. 6. je odšla Jožefa Rus, rojena 6. 3. 1902 v župniji St. Rupert na Dolenjskem, vdova, umrla v bolnici Hochwald, kjer je bila 13. 6. pogrebna sveta maša. Pokopali so jo na merlebaškem novem pokopališču. — 19. junija se je poslovil od tega sveta Ivan Božiček v Rosbrucku. Rojen 25. 12. 1899 v Gladbecku v Nemčiji, je bil priden rudar in si je v imenovanem kraju sezidal lepo hišo, a ga je rudarska bolezen (kamen na pljučih) ločila od dobre družine sorodnikov in zancev. Bil je cerkveno pokopan 22. 6. v Rosbrucku. — Komaj 18 let star je odhitel v večni dom tudi Michel Neusius, sin Erne Rugelj in Michela Neusius. Imel je srčno napako in tej se je pridružil še rak v krvi. Umrl je 1. 7. v bolnici Hochwald, bil je cerkveno pokopan 4. 7. na novem pokopališču v Merlebachu. Velika udeležba na pogrebu je dokaz, da je družina Rugelj-Neusius znana in spoštovana v vsej okolici. — 29. julija je zopet potrkala smrt na vrata naših rojakov. Umrla je 62 let stara Marija Brečko, vdova Volavšek, na novo poročena z Djurom Stojasavljevičem. Bila je skromna, malo poznana, mirna žena, pa je

imela lep cerkven pogreb z zastavo društva »Sava« in v spremstvu precejšnjega števila prijateljev Djura Stojasavljevića. Pokopana je bila na novem pokopališču v Merlebachu dne 31. julija.

Tudi naš cerkveni pevec René Babit je imel težke ure, ko mu je umrla verna, pobožna stara mati Frančiška Babit v 78. letu starosti, dne 28. julija, in bila cerkveno pokopana 30. julija v Freymingu. — Vsem rajnim želimo večno srečo, družinam in sorodnikom izražamo globoko sožalje; nam vsem pa je to opomin, da se dobro pripravljajmo za to pot, ki je odločilna za našo celo večnost.

Novorojenčki: Ana-Marija, hčerka Pavline Spende in Jeana Reinhalter, je bila krščena v Habsterdicku na dan našega romanja k Mariji z Brezij, 30. maja, in istočasno v isti cerkvi Ana-Marija, hčerka Matilde Benetek in Ivana Lopatka; prva družina stanuje v kraju Forbach, druga v Morsbach.

Četrtega otročiča, Dominika, sta z veseljem sprejela Sinkovec Anton in Ljudmila iz Cité des Chênes. Krščen je bil v Merlebachu 26. junija. 3. julija je bila v Merlebachu krščena tudi Fabijana, hčerka Aleksandra Vendramin in Mire Primožič iz Cité des Chênes. 10. julija sta bila zopet dva krsta v Merlebachu: sinček Filip je prinesel veselje očetu Metodu Mauri in materi Mariji Mrak iz Creutzwalda, ter mali Jakob-Anton, sin Antona Zovič in Katarine Jelenič, stanujoči v Farébersviller-Cité. Dobri Pastir, naš Odršenik, je s tem sprejel v svojo čredo nove ovčice. Naj jih vodi in čuva, staršem pa naj da modrosti pri težki vzgoji otrok!

Sredi gozdov ob hladnem jezeru Hanau sta sklenila **cerkveni zakon** v kapeli »Jutranje Zvezde« Silva Mlakar iz župnije Dol pri Litiji in Rolf Sprick iz kraja Sarreguemines, dne 12. julija, polna sreče in veselja. V Merlebachu sta si pred Bogom obljubila zvestobo Liliane Müller, hčerka Magdalena Lešer in Andreja Müller, z inženirjem Gérardom Schneider iz kraja Hundling. Sledijo še drugi, o katerih pa bomo poročali v naslednji številki »Naše luči«. Omenjenim in tudi neprijavljenim iz srca želimo vso srečo in blagoslov božji! Ne pozabite svoje prisege pred Bogom, Bog pa vas ne bo pozabil!

Naj poročam še o letošnjem romanju k Mariji z Brezij v Habsterdick. Binkoštni ponedeljek je bil krasen dan, vendar se je poznalo, da so v binkoštnih praznikih mnoge župnije praznovale takozvano slovesno sveto obhajilo. Zbralo se je okrog 800 romarjev pri Mariji. Prvič smo prisostvovali v tej cerkvi sv. maši, ki so jo skupno maševali (koncelebrirali) slovenski duhovniki.

Pred to mašo so imeli otroci, ki so napravili slovesno sveto obhajilo, še eno sv. mašo, pri kateri so bili starši, sorodniki, prijatelji. Pri tej so bili vmes tudi otroci naših rojakov. Naši romarji so spet pozdravljali direktorja naših Misij, g. Čretnika, ki je imel med mašo tehten nagovor v slovenskem in francoskem jeziku, gg. Lavriča in Klemenčiča iz Pariza, g. V. Žaklja iz Belgije (katerega so romarji popoldne pri šmarnicah pazljivo poslušali), g. Kavalerja (ki je pomagal, kjer je bilo treba), p. Jakoba Vučina (ki je spovedoval vse dopoldne), dr. Prijatelja in g. Dejaka. Kot vsem tem se lepo zahvaljujem »Slomškur« iz Merlebacha in vsem pevkam iz Creutzwalda, iz Habsterdicka in ostalim za skupno petje. Pozabiti ne smem onih, ki so skrbeli za okrasitev Marijine slike, vsem, ki so organizirali avtobuse ali na drug način pomagali pri naši slovesnosti! Marija naj vse varuje in vse drugo leto zopet pripelje v Habsterdick, ko bomo zopet praznovali 1. maj!

10. julija je preko 300 rojakov odhitelo v domovino s posebnim vlakom, najmanj toliko pa jih je odšlo z zasebnimi avtomobili. Izrekam zahvalo za vse lepe pozdrave od doma, posebno za krasne razglednice, ki jih občudujemo tukajšnji domačini.

Medtem ko so se cele kolonije in mesta kar spraznila zaradi odhoda na počitnice, pa leže po vseh bolnišnicah in na domovih razni naši bolniki, priklenjeni na bolniško posteljo. Razen redkih dni vreme po teh krajih ni bilo posebno prijazno, kar bridko čutijo mnogi bolniki.

Sedaj je spet na cestah ogromno avtomobilov, motornih in navadnih koles. Vožnja na

cesti ne dovoljuje veliko popuščanja. Vsak svoje pravice brezpogojno zahteva. Vendar bodimo kljub množici obzirni, kolikor je le mogoče! Zopet se bo začela šola: na tisoče otrok bo na cesti in bo hodilo čez cesto. Pripeljite jih v cerkev, da si izprosijo z vami skupaj varstva in zdravja! Radio in televizija dajeta neprestano navodila za vožnjo. Poslušajmo jih ter storimo nasvetovano! Vsem pa se za sodelovanje pri službi božji, skrbi za neumrljive duše in za socialno pomoč rojakom lepo zahvaljuje: Stanko iz Merlebacha.

Nica

Redko se oglašamo iz Nice, pa še takrat nam pismo v Celovcu malo odkrhnejo, ker pravijo, da je premalo prostora. »Naša luč« je res polna vseh mogočih doživljajev Slovencev v svetu. Zato radi razumemo, da je treba biti z malim zadovoljen. Čitamo jo pa

„Preljubo veselje, oj kje si doma?...
Glej, tamkaj z otroki prijazno igra,
jim kratek čas dela, pri njih je doma.”

Slomškov naslednik dr. Držeknik

tako radi, da jo vsakikrat z nestrpnostjo pričakujemo.

Kaj je torej novega? Najprvo **krsti**: Dne 1. maja smo v farni kapelici dali ime mali hčerkici Škrljevega Lojzeta in njegove žene Marte. Brigita jo bodo klicali. Naslednji mesec, 12. junija, je prejela otroštvo božje istotam Flegova Lilijana. 26. junija sta prišla s svojo nečakinjo Claudine Draščekov Franci in gospa Jožica. Bila sta botra. To je bil srečen dan za očeta Draščekovega Ivana in njegovo ženo Vilmo. Vsem ostalim želimo, naj bi jih čuval in varoval angel varuh skozi življenje, staršem pa, da bi mali rastli v njih največje veselje.

V teku zadnjega časa smo imeli le eno slovensko poroko. Večinoma smo pač že vse »zvezali«, kar je imelo svojega oziroma svoj. Nekaj jih še čaka, a nimajo pravega poguma. Ko bodo ti vendarle videli, da je treba rešiti ta življenjski »problem«, bomo že sporočili. — 7. maja je z svojo zaročenko stopil k oltarju nam vsem znani Babnikov Adi iz Škofje Loke na Gorenjskem. Kot klen gorenjski fant, ki ga spoštujemo, se je domenil dokončno z Verico Milojković, ki je sicer Beograjkanka, a je prevzela slovenske navade ter se počuti med nami kot prava Slovenka. Lansko leto je skozi pol leta hodila h krščanskemu nauku in se je lepo pripravila, da je kot katoliška nevesta postala Adijeva žena. Obema čestitamo k njuni idealni zvezi. Naj bi jima bil tek življenja v Bogu srečen!

Sicer pa — kako živimo v Nici? Letos nimamo nobenih prireditev, lanskoletne so nas preveč stale. Če hoče kdo iti v Lurd, ima lepo priliko. Pater Jakob bo spremljal skupino romarjev, ki pride iz Ljubljane za Lurd v dneh od petka 16. 9. do torka 20. septembra. Kdor bi se hotel pridružiti temu romanju Slovencev iz domovine, naj se javi takoj, takoj pri g. patru župniku na 6 rue de France.

Parkrat so se vendar zbrali Slovenci tudi letos v manjših skupinah deloma pri Matiji na Pont Lamanda in še več v gostoljubni hiši Ferjančičevega Vinka in njegove žene Marije. To so bili zares lepi večeri. Izlet smo priredili letos v St. Martin de Vesubie 10. julija. Tam smo se počutili, kakor da smo nekje na Gorenjskem: okrog in okrog lepe smreke, jezero, piknikovanje, dogodivščine in šale vseh vrst. Škoda, da se takšnih skupnih prireditev ne udeleži več rojakov. Skupnost je nekaj lepega!

Naš župnik, pater Jakob, ima neizrecno dela z »novimi«. Zjutraj pride na »misijon«, pa zagleda pred seboj nove, nove... Sedaj pa skrbi, da bodo ti dobili kaj malega za želedec, da »ne bodo omagali na potu«!

Sestri Jožica in Marija Repina iz Ingolstadta v Nemčiji sta bili letos v aprilu pri prvem sv. obhajilu.

Mnogi naši tega nič ne razumejo. Delo slovenskega izseljenskega duhovnika je res takšno, da bi mogel reči o njegovi nalogi, kot se je nekdo izrazil: za to delo more biti ali svetnik ali norec. Pater Jakob si večkrat pravi: »Ne vem, kaj sem.« Tisti, ki ga ne razumejo, bodo morda nekoč pozneje rekali: žal mi je, žal, zelo mi je žal — toda bo po vsej priliki prepozno.

Nemčija

Bavarska

München. — 21. julija sta se v cerkvi sv. Neže poročila g. Henrik Krain iz Apač in gđ. Angela Lavrač iz Kolovrata, 28. julija pa v cerkvi sv. Bonifacija g. Jure Pešo iz Ugljan in gđ. Frančiška Pangerc iz Vodic. Obema paroma želimo mnogo sreče na novo pot!

2. junija je umrl za rakom v münchenski bolnišnici (Krankenhaus am Biederstein) g.

Štefan Maier. Bil je dober človek, zvest kristjan in zaveden Slovenec. Redno se je udeleževal slovenske službe božje. Umrli je dobro pripravljen in vdan v božjo voljo. Bog mu bodi dober plačnik! Težko prizadeti družini naše globoko sožalje!

Slikarsko razstavo je priredil v salonu Casa, Ludwigstr. 10, slovenski umetnik Polde Oblak. Strokovnjaki so delom priznali izvirnost in kvaliteto. Z umetnikom se tudi mi veselimo uspeha, pa tudi predstavljanja slovenske umetnosti drugim narodom.

Vnaprej bodo v slovenski dušnopastirski pisarni v Münchnu, Schubertstr. 2/I, **uradne ure ob sobotah od 9.—12. in od 15.—18. ure in ob ponedeljkih od 18.—20. ure.**

Penzburg. — 3. junija je tu umrl g. Franc Fritz, doma v Podbrežju pri Ptuj. V Nemčijo je prišel leta 1919 in je delal kot rudar v Moersu. Vselej je bil zelo vesel obiska slov. dušnega pastirja. Pred dobrimi tremi leti je prav ob takem

obisku praznoval zlato poroko. Naj v miru počiva! Njegovim naše sožalje!

Ingolstadt. — Dvojčici Jožica in Marija Repina sta 17. aprila prejeli prvo sv. obhajilo v cerkvi sv. Jožefa. Naj bo ta dan za obe začetek pogoste poti k obhajilni mizi!

Nova misijonarja za Slovence v Nemčiji. — Konzistorialna kongregacija v Rimu je imenovala dva nova misijonarja za Slovence v Nemčiji: dr. Branka Rozmana in g. Lojzeta Škraba. — Dr. Branko Rozman je doma iz Bohinjske Bistrice. Študiral je na slovenski bogoslovni fakulteti v Argentini. Posvečen je bil 1952. leta. Potem je služboval kot kaplan na dveh farah, zadnjih devet let je pa bil v slovenskem bogoslovju in v Rožmanovem zavodu v Adroguéju profesor, prefekt in ekonom. — Lojze Škraba je doma iz Matene. Vstopil je v salezijansko družbo in je bil posvečen leta 1962 v Argentini. Kot katehet je bil nastavljen zaporedoma v treh različnih salezijanskih zavodih, a se je tudi zunaj šole veliko bavil z mladino. — Obema novima misijonarjema želimo, da bi se po dolgoletnem bivanju v Argentini živela v novo okolje in da bi mogla tu čim več storiti za naše rojake.

Württemberg

Krsti. — V nedeljo, 19. junija, je bil v župni cerkvi St. Maria v Stuttgartu krščen Er-

vin, sin Rudolfa Cecelja in Dorice, roj. Loborec, stanujočih v Stuttgartu; 2. julija v župni cerkvi Stuttgart-Wangen Hajdi-Marija, hči Alberta in Katice Podjavoršek, stanujočih v Esslingenu; 24. julija zopet v cerkvi St. Maria Robert, sin Maksa in Ane Trdin, stanujočih v Nußdoru pri Vaihingen-Enz. Vsem trem družinam čestitamo in voščimo.

Poroke. — 14. maja sta se poročila v Münsterkirche v Schwäbisch-Gmündu Anton Hamler iz Črešnjevec pri Gornji Radgoni in Angela Bezjak iz Ptuja; 21. maja v župni cerkvi v Knittlingenu Bogomir Godec iz Dobrave pri Slovenskih Konjicah in Stefanija Koren z Zbelovske gore pri Poljčanah; popoldan istega dne v župni cerkvi Tübingen-Lustnau Jožef Pezdirc iz Žeblja pri Metliki in Pavla Vesel iz Retij pri Loškem potoku; za pričo sta jima bila Stane in Ivanka Mrhar, katerima sta pred par meseci pa onadva pričevala na poroki v Sprendlingenu, kakor beremo v majski številki »Naše luči«; 24. maja v župni cerkvi v Urachu pri Reutlingenu Denjagić Mohamed iz Koraja pri Tulzi in Nežka Kavčević iz Apač pri Ptuj; ženin je, kakor priča njegovo ime, mohamedanske vere, pripravlja pa se za vstop v katoliško Cerkev; 2. julija v župni cerkvi Stuttgart-Wangen Anton Vuk iz Dragonce vasi pri Cirkovcah in Veronika Rajtar iz Črensovcev, ki je bivala do letošnje zime v Parizu (spoznala sta se na našem skupnem romanju v Lurd 1. 1963; zakon, ki je imel svoj početek ob nogah Naše lurške Gospe, bo gotovo prinesel lepe duhovne sadove). Poročila sta se nadalje 9. julija v Urachu Alojz Krajnc iz Korenjaka pri Mariboru in Dragica Mihičinac iz Vrhovca pri Zagrebu; 16. julija v župni cerkvi St. Maria v Stuttgartu Viktor Kacijan iz Dogoš pri Mariboru in Alojzija Sadovnik iz Dobrove; končno pa še v novi cerkvi Maria-Königin v Kirchheim/Teck 29. julija dva para hkrati: Stanko Miler iz Leskovca pri Krškem in Marija Moguš iz Brestalce, ter Anton Bevc iz Boštanja in Helena Ogrinc iz Sodražice. —

Dr. Branko Rozman

Lojze Škraba

Kadar gredo naši otroci v nemškem Porurju prvi dan v šolo, dobijo od staršev velik škarnicelj sladkarij (taka je tam navada), kot ga vidimo v rokah Patejve Irence iz Oberhausena. Če bi šli odrasli še enkrat v šolo, bi kaj takega seveda ne dobili!

Vsem novim parom želimo sreče in blagoslova.

Službe božje: Na 4. nedeljo v septembru (25. 9.) ob štirih popoldne bo sv. maša v Konstanzu, na 4. nedeljo v oktobru (23. 10.) ob petih v Unterkochenu, za 5. nedeljo in za praznik Vseh svetih pa bo objavljeno v prihodnji številki.

Našim mladim: Vedno pogosteje doživljamo, da se mladi pari poročijo civilno in potem kar ustanovijo skupno življenje kot nekaj samo ob sebi umevnega (ali pa so ga imeli že poprej!), s cerkveno poroko pa odlajajo iz ničevih razlogov, in to kar po mesecu in mesecu. Včasih pravi kdo, da zaradi tega, ker je odšla oseba, ki naj bi bila za pričo, na zdravljenje; v drugem primeru pravi, da si morata še napraviti nekaj denarja za ohcet, ker je to le enkrat v življenju; tretji odgovarja, da se bo cerkveno poročil doma, ko pojde na dopust, ker tako menda želijo starši, oz. da želijo ti priti v Nemčijo na poroko, pa še nimajo potnih listov. Vsi ti izgovori nič ne veljajo in le pri-

čajo o popolnoma nekrščanskem gledanju na zakonsko življenje. Dva krščena postaneta poročena pred Bogom šele takrat, ko si po cerkveno drug drugemu obljubita zvestobo do smrti. Takrat smeta skupaj živeti in šele od tedaj smeta na primer biti za botra pri krstu katerega otroka in prejemati sv. zakramente. Civilna poroka je le uraden zapis o zakonu, državni predpis, ki je nastal večinoma iz brezbožnega mišljenja in oholosti nekaterih državnikov. Da se ljudje vzljubijo in poročajo, je božja ustanova in zato so dolžni svoj zakon tudi začeti po cerkvenih predpisih. Za poroko v cerkvi ni treba kakšne posebej izbrane priče, tudi ni treba staršev zraven, še manj pa sijajne ohceti in kup denarja. Človek je oseba in po krstu je kristjan. Zato ne sme delati tako, kot delajo živali, ki kar gredo skupaj. Tudi ljubezensko življenje mora urediti in ga voditi po božji volji. To omenjamo zato, ker bi radi pomagali našim mladim do resnične notranje sreče, mirne vesti in nekoč do večne sreče v večnosti.

Baden

V zadnjem mesecu smo imeli v Mannheimu kar tri krste. V cerkvi sv. Bonifacija, apostola Nemčije, je bila 17. junija krščena Janja Horvat, hči Stanislava ter Rozalije, roj. Kodba. Botrica je bila gđ. Milica Kodba. Družino Allegro je 14. junija razveselil prvorojenec Bogomila in Ivanke, roj. Ciglar. Pri krstu dne 16. julija je dobil ime Bogomil Oliver. Botrovala je ga. Marija Sikošek iz Stuttgarta. V nedeljo, 7. avgusta, pa je bila krščena Renata Sakaš, hči Matije in Slavice, roj. Beranič. Vse tri je krstil naš izseljenski duhovnik Franček Prijatelj. — V bližnjem mestu Heidelbergu pa je bil 16. junija krščen Joagin Slavko Schwadtke, prvorojenec v družini Karla in Jožice, roj. Biček.

Poročila sta se v župnijski cerkvi v Weiherju pri Bruchsalu gđ. Frančiška Rajh iz Žvab pri Ormožu ter g. Stanko Petrinec iz Srebotja pri St. Ilju. Poročne obrede je opravil g. Franček Prijatelj, priči pri poroki pa sta bila ženinov brat Ivan ter g. Alojz Herzog. Naj božji blagoslov spremlja mladi par!

Porurje

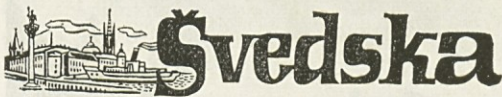
Čestitamo k naraščaju: V Essenu Stanislavu in Dragici Planjšek h hčerkici Manu-eli ter Janezu in Jožefi Sušec h hčerkici Renati; v Hildenu Humbertu in Alojziji Lozej h hčerkici Mariji; v Düsseldorfu Stanislavu in Rozaliji Guček k sinku Stanku ter Antonu in Olgi Tomažin h hčerkici Klavdiji; v Wuppertalu Valentinu in Mariji Končan h hčerkici Klavdiji; v Eschweilerju Marja-

nu in Hildi Rajh k sinku Mariju; v Hochwaldu Francu in Angeli Kodrič h hčerkici Vidi; v Krefeldu Ivanu in Anici Rožman h hčerkici Gabrieli.

Čestitamo k poroki: V Düsseldorfu Slavku Ban iz Curnovca, župnija Sromlje, in Jožefi Meglič iz Lukovka pri Trebnjem; v Essenu Antonu Spec iz Velikih Grahoš pri Laškem in Kristi Čerkuč, rojeni v Orlovem na Češkem; ter Anteju Zječa iz Poljice na Hrvaškem in Mariji Stražišar, rojeni v Ljubljani; v Hildenu Antonu Kosič iz Nove Drenčine in Mariji Muršič, rojeni v Novi Gradški; v Düsseldorfu Hansu Stritz in Hedviki Fornazarič iz Vogerskega; v Eschweilerju Milanu Rajh iz Mrzlega Polja pri Jurklostru in Karolini Benčina iz župnije Planina pri Sevnici; v Bottropu Janezu Močnik iz vasi Pšata pri Domžalah in Magdaleni Nograšek iz Most pri Kamniku; v Hildenu Emilu Slodnjak iz Podvinc in Elizabeti Kokol iz Bratislavc, župnija Polenšak; in še: Günter Koračinu iz Eschweilerja ter Anici Ladiha iz Vrhopeči, župnija Mirna peč. Poleg omenjenih parov so tudi trije civilno poročeni pari sedaj uredili svoj zakon v Cerkvi, tako da je bilo v poletnih mesecih 12 cerkvenih porok.

Smrtni primeri rojakov: Poletni meseci so trikrat prinesli smrt med nas. V rudniku Repelen se je smrtno ponesrečil pri delu Martin Kač (44 let), oče dveh otrok. Pokojni je bil rojen v Košnjici pri Celju, a je po vojni živel v Avstriji. — Na Karlsplatzu v Essenu je prometna nesreča zahtevala žrtev slovenske žene Terezije Lang iz Serdice v Prekmurju. Nekaj dni prej je prispela iz

Slovenije v Essen, da bi se tu zaposlila. Ko je šla iskat dela, jo je na cesti iznenadila smrt. — V Essenu je umrla tudi 8-letna slovenska deklica Marija Pejovnik, ki je dalj časa bolehal in je zdravniki niso mogli več rešiti. — Pretresla nas je tudi nenadna smrt Ferdinanda Anclin, ki je živel v Oberhausenu in se pred tremi leti preselil v Neckarsulm, od koder je prišla vest, da ga je 4. julija zadela srčna kap. — Naše toplo sožalje vsem, ki so jih naštetimi smrtni primeri hudo zadeli.

Krsti. — 14. maja je prejela v Malmö krstno milost Jolanda Avgustin. Oče Štefan je doma iz Hotinje vasi, mati Ivana, roj. Kajzer pa iz Sp. Brega pri Ptuj. Botra je bila gospa Katarina Prevolnik iz Landskrone. — 21. maja je bil krščen Tadej Roland Budin. Conradi iz Landskrone. — 5. julija je bil Oče Marijan in mati Margareta, roj. Tekavc, sta doma iz Celja. Botra sta bila g. in ga. krščen David Butolen. Oče Anton je doma iz Gradišča, mati Karolina, roj. Sevšek pa iz Brezna. Botroval je g. Oto Koražija iz Billesholma. — Novokrščencem želimo mnogo božje milosti in sreče v življenju, staršem in botrom pa iskreno čestitamo!

Poroke. — 14. maja sta si pred oltarjem v Malmö obljubila trajno zvestobo v sv. zakonu g. Jože Benčina, doma iz Cola, in gdč. Albinca Sapeta, doma iz Loškega potoka. Za pričci sta bila gg. Leon Turnšek in Bojan

V Solingenu v Nemčiji se Slovenci zberejo vsako tretjo nedeljo v mesecu k domači službi božji. Na sliki jih vidimo pred St. Michaelskirche, Solingen, Schlagbaumerstrasse, dne 19. junija letos. Kjer se zbere toliko mladih ljudi k sv. maši, je res lepo in domače!

Jože Benčina in Albinca Sapeta s švedskega z veseljem in zaupanjem gledata na poročni fotografiji v prihodnost.

Benčan iz Olofstroma. — Novoporočencema iskreno čestitamo!

Smrtna kosa. — V Angelholmu je 20. maja nenadoma preminila ga. Ana Dinulović v starosti 32 let. Zapušča moža in tri male otroke od 2 do 6 let. — V bolnici v Malmö je 23. junija umrl Franc Kac v starosti 23 let. Zapušča mater in brata. — V Narinu pri Pivki je 10. maja umrl g. Ivan Penko, oče g. Pavla Penko, ki živi z družino tukaj v Malmö. — Žalujočim izrekamo iskreno sožalje! Rajni pa naj počivajo v miru!

Nizozemska

9. junija je v mestu Breda gdč. Cilka Kuk proslavila 25-letnico, odkar je v družbi katehistinj. Lepega slavja so se udeležile tudi zastopnice iz našega Limburga z našo narodno nošo. Gdč. Cilki čestitamo in želimo še veliko let plemenitega in požrtvovalnega dela za božje kraljestvo.

Ze sedaj opozarjamo na našo **Vseslovensko prireditev**, ki jo bodo tudi letos priredila slovenska katoliška društva na Nizozemskem. Bo na tretjo nedeljo v novembru in sicer v Heerlenu na Sittardeweg. Lani so bili vsi zadovoljni s tem slovenskim večerom. Letos bo še lepše. Pridite! Vabi odbor Zveze.

Italija

Rim. — Na dan sv. Cirila in Metoda je pripravljalni odbor za gradnjo Slovenskega zavoda v Rimu podpisal kupno pogodbo za zemljišče, na katerem bi stanovali tisti duhovniki, ki pridejo iz domovine v Rim nadaljevat svoje bogoslovne študije. Nakup zemlje je bilo mogoče izvesti, ker je že več rojakov in tudi drugih prispevalo lepe vsote za Slovenski zavod. Odbor se vsem sedanjim darovavcem pristržno zahvaljuje, vse druge pa vabi, da se jim pridružijo. Le s skupnimi močmi bomo mogli zgraditi ta praktičen spomenik na drugi vatikanski koncil.

Švica

V kraju Schänis v Švici je nenadoma umrla ga. Ivanka Česnik, vdova po pokojnem advokatu in slovenskem pisatelju dr. Ivu Česniku. Ta je umrl pred leti v Švici, njegova hčerka Slavica na Vzhodnem Tirolskem, sin Ivo pa v Severni Ameriki. Tako sedaj žaluje za umrlo mamo le še hčerka Cirila, poročena z dr. Viktorjem Novakom v Severni Ameriki. Izražamo ji sožalje, mami pa naj bo Bog bogat plačnik za vse, kar je dobrega storila na zemlji.

Upamo, da bomo lahko prihodnjič javili naslov slovenskega izseljenskega duhovnika za rojake v Švici.

ZA BISTRE GLAVE

$$\begin{array}{ccccccc} \triangle & \blacksquare & \times & \text{fence} & = & \text{fence} & \triangle \\ \times & & & + & & & + \\ \text{fence} & \text{fence} & + & \triangle & \text{fence} & = & \blacktriangle & \triangle & \text{fence} \end{array}$$

$$\oplus \text{fence} \oplus - \triangle \text{fence} \odot = 308$$

Namesto znaka daj pravo številko (od 0—9), potem števila pomnoži in seštej, kot je treba. Poskušaj s številkami, dokler ne dobiš za zaključek računa 308.

REŠITEV UGANK 6. ŠTEVILKE:

Pravokotnik: 1 noj, 2 ata, 3 pes, 4 Rus, 5 ena, 6 jug, 7 zid, 8 ali, 9 sir, 10 tla, 11 Ana, 12 vol, 13 aba, 14 sin, 15 lev, 16 ara, 17 Vič, 18 Eva. — Naprej zastava Slave.

Dopolnjevalnica: Prestranek, svetinja, tokaj, srednica, Celovec, Slavina, Volinija. — Presveto Srce slavo.

Številčnica: Ljubljana, Maribor, Ig, Dekani. — Ljubo doma, kdor ga ima.

rojaki po svetu

V **Mendozi**, v notranjosti Argentine, so Slovenci s svojim zborom uspešno nastopili na veliki ukrajinski proslavi v počastitev ukrajinskega kardinala Josipa Slipyja.

Avstralske »Misli« se čudijo zadržanju naših ljudi v tujini. Radi pripovedujejo, kako »lepo je bilo v domači fari, kjer je bilo lepo petje« in kako so »po dve uri daleč hodili na pevske vaje« ter podobno. Ko jih povabiš na pevsko vajo, pa nimajo časa. Ali je v tujini res ves pogum upadel?

V **Tully, Queensland** v Avstraliji, je umrla Danica Skočaj, roj. Simčič iz Medane v Brdih, ter pustila moža in pet otrok.

»**Narod — velika družina**«. Pod tem geslom agitira mesečnik Slovencev v Venezueli »Življenje« za delo za Slovenski dom v Caracasu. »Narod je kot velika družina. Povezuje ga isti jezik, ista preteklost, ista kri. Združuje ga isto ozemlje, navade, značaj. Zato ni čudno, da se člani te velike družine med seboj povezujejo, lažje družijo, bolje razumejo kot s tujci, pa čeprav prijatelji. V tujini se še bolj čuti ta značaj velike družine, ki je narod. Zato si narodne družine ustanavljajo svoja središča, svoje domove. Delajo tako kot narod, zrel in samostojen, ne le pot »folklorna skupina...«

»**Mladinska vez**«, ki povezuje slovenska dekleta in fante v Argentini, poroča, da so imeli letos v marcu (tam je tedaj jesen) duhovne vaje, ki se jih je udeležilo lepo število deklet in fantov: izpod 18. leta je bilo 84 udeleženk, nad 18. letom pa 36. Fantov pa je bilo izpod 18 let 63, nad 18 let starih pa 34.

V skupinah **Katoliške akcije** med rojaki v Argentini obravnavajo letos razne vidike komunistične miselnosti in organizacije (poglavitne nauke marksistične-leninistične revolucije, dalje pojave antikomunizma in strahu pred komunizmom. Kot duhovno misel imajo na programu razgovore o delovanju Svetega Duha med verniki, o pomenu binkoštnega praznika in o ljubezni med ljudmi.

Na televiziji je nastopila mladina naše župnije Marije Pomagaj v Torontu v Kanadi. Eno uro in pol je bilo programa, v teku katerega se je predstavila slovenska folklor-

na skupina v narodnih nošah in sicer z dvema plesoma; mladinski pevski zbor, 44 glasov, je zapel več slovenskih narodnih pesmi. Med oddajo je postaja pokazala več slovenskih krajev v slikah. Ob zaključku programa se je oglasila tudi slovenska govornica beseda: pozdrav in voščilo za praznike ter pri-srčen otroški »Zbogom«.

Ko so rojaki v Windsorju v Kanadi videli, da sta izšli dve lepi šolski knjigi za učenje slovenščine, so se opogumili in tudi oni začeli s šolskim tečajem za svoje otroke. Setavili so šolski odbor, poučevanje pa sta prevzeli dve rojakinji in dva rojaka.

Jozé Osolnik je že nekaj let delal v Essenu v Nemčiji. Vse drugo mu je bilo všeč, le s tem ni bil zadovoljen, da tam ni mogel najti neveste po svojem srcu. Ker pa je bil fant iznajdljiv, ni obupano gledal v nebo, ampak skočil domov v sosednjo vas malo pogledat. In glej, v Črni pri Kamniku je našel Sušnikovo Hildo, ki je bila kot nalašč zanj. Poročit sta se šla v Škofjo Loko in sedaj sta oba skupaj v Essenu, odkoder znanca in prijatelje lepo pozdravljata.

Rojaki pišejo

Še nisem znal hoditi, ko sta me že oče in mati nosila s seboj vsako nedeljo zjutraj v cerkev. Kot vsak otrok, sem tudi jaz mnogo-krat v cerkvi jokal; pa me je mama zamotila s tem, da mi je začela na uho šepetati:

»Glej, kako lepe slike so tam na zidu.« Pripovedovala mi je imena svetnikov. Od takrat, ko me je mati še na rokah nosila, pa do danes je poteklo sedemindvajset let, pa še nisem zapustil katoliške Cerkve. Kar sta me oče in mati naučila, tega ne bom pozabil, pa če- ravno se vse skupaj nekako vedno bolj in bolj moderni- zira. Bral sem, da so sklenili v Rimu na vatikanskem kon- cilu najvišji verski pred- stavniki na čelu s papežem, da se mora tudi vera prilago- diti modernemu svetu. Raz-

mišljam pa, kakšna bo čez dvajset let izgledala ta mo- derna vera, ki bo imela mlade ljudi, ki ne bodo ime- li nikogar, ki bi jih prave- ga verskega duha učil. Samo duhovniki jih ne bodo mogli vzgojiti v verskem duhu. Res je: tudi takrat bodo imeli otroci starše, toda kaj jih bodo učili ti starši, danes mladi ljudje, ki imajo deset let? Skoraj 50 % je danes mladine od 10 pa do 15 let, ki sploh ne gredo v cerkev in tudi ne znajo naj- enostavnejših molitev. Kaj bo pa takrat, ko bodo ti imeli otroke?

V Avstriji v Salzburgu se- daj mnogokrat v cerkvah prirejajo razne koncerte mo- derne muzike, da bi mladi- no privabili v cerkev, ker starši ne morejo več mnogo vplivati na današnje mlade ljudi, ki jih svet po svoji modi vzgaja. Mnogo je se- veda krivde na starših. Če

bi starši že v mladih letih učili otroke moliti in jih s seboj v cerkev vodili, bi bi- li duhovniki olajšani pri učenju verouka. Ta štiri le- ta, ko sem v tujini, sem vi- del že marsikaj. Bil sem pri neki družini na obisku v Nemčiji. Mati je hotela svo- jo hči v nedeljo zjutraj zbu- diti, da bi šla v cerkev. Pa je oče dejal: »Pusti jo, naj spi, ker gre zvečer na ples.«

Drugi primer je bil pa v Beljaku na Koroškem v Avstriji. Bil sem gost pri neki slovenski družini, toda ne bi verjel, če ne bi sam videl. Otroci so hoteli iti v kino, pa jih je oče vprašal, kdo zna tiste molitve moliti, ki jim jih je dal v šoli ka- tetet. Kdor jih zna, tisti sme iti v kino. Mati se je na- to še oglasila: »Preden gre kateri v kino, bomo še vsi skupaj molili večerno moli- tev.« Oče je vzel v roke rož- ni venec in pokleknil pod križ, ki je bil obešen v ko- tu sobe. Rekel je: »Če boste dobro molili, bomo samo dva dela rožnega venca zmolili,

Po 28 letih umetniškega dela na odru Metropolitanske opere v New Yorku se je poslovila od newyorškega občinstva naša slavna sopranistka Zinka Kunc. V teku 28 let je nastopila 453-krat. Štirikrat je v tem času dobila častno nalogo, da je odprla newyor- ško operno sezono. V Timesu je pisalo o njej: »Zinka Kunc je največji dramski sopran po Rozi Ponselli.« Njena pevška kariera se je začela v Ljubljani, ko je igrala Leonoro v Verdijevem Trubadurju. Leta 1937 je v Salz- burgu pela pod vodstvom slavnega dirigenta Arturja Toscaninija v Verdijevem »Requie- mu«. Tedaj jo je slišal direktor Metropoli- tanske opere in ji ponudil stalno pogodbo s svojim podjetjem. Sedaj Metropolitanska Opera zapira svojo hišo in tako se tudi Zin- ka Kunc poslavlja od New Yorka.

Rojaki v Torontu v Kanadi so zapeli no- vomašno pesem: »Novomašnik, bod' pozdrav- ljen« svojemu novomašniku Francetu Turku.

Argentinski Slovenci so imeli za zaklju- ček letošnjega maja veliko prireditev v pro-

slavo sklepov 2. vatikanskega cerkvenega zbora. Zbrali so se v lepem številu pri osred- nji Slovenski hiši v Buenos Airesu in poka- zali lepo sodelovanje med duhovščino in laiki, med mladimi in starimi.

Kako lepa je slovenska pesem, je vsem navzočim spet pokazal v Kanadi (v Torontu) koncert slovenskih narodnih in umetnih pe- smi dne 28. maja letos.

V noči od 30. junija na 1. julij so imeli letos v Avstraliji popis prebivavstva. Sloven- ci so dali razglas rojakom, da naj pri vpra- šanju, kje je kdo rojen, zapišejo (če so bili rojeni v Sloveniji): SLOVENIA (Jugoslavija). Če bi namreč zapisali le Jugoslavija, zlepa ne bodo Avstranci zvedeli, da je kje pod son- cem tudi Slovenija. Naša dolžnost v tujini je namreč, da, kjer moremo, širimo po- znanje Slovenije in slovenskega naroda.

Razmere v Argentini so precej nestalne. Kot drugi, tudi naši rojaki živijo v vednem strahu, da bo denar izgubil vrednost. Naj-

tako boste prišli še pravi čas v kino.« To je bil eden res lepih prizorov, ki ji pa na žalost le malo kje vidimo.

Pa še malo o tistih ljudeh, ki delajo danes načrte za nove cerkve. Meni se le zdi, da je danes malo lepih zgledov, če pogledamo cerkve, ki so jih v sedanjem času zgradili. Saj vendar večkrat ni podoba, da je zgradba božja hiša. Do danes je bilo lahko najti cerkev v tujini. Malo si odprl oči, pa si zagledal zvonik cerkve; toda take cerkve, ki jih sedaj gradijo, boš pa lahko ves dan iskal, pa še mnogokrat bi lahko zraven nje stal, pa ne boš vedel, da je cerkev, ker sploh nima podobe cerkve. Ne morem si zamisliti, da arhitekti izdelujejo take načrte za cerkve. Zakaj dovoljujejo tisti, ki dajejo denar za gradnjo, cerkve takih slogov? Kaj naj oče, če vodi otroka v cerkev, ki je sedaj zgrajena, sploh v njej pokaže! Saj še tistih slik križevega pota ni v cerkvi več, pa tudi ne ene

freske ni nikjer na zidu, tako da, če ne bi videl duhovnika pred oltarjem, sploh ne bi mogel verjeti, da je to cerkev. Za primer si samo naj nekdo ogleda novo katoliško cerkev v Bittigheimu/Württemberg ali pa v Oberstenfeldu. V teh dveh krajih je mnogokrat slovenska maša.

Mnogo sem že prehodil sveta, toda nikjer nisem videl, da bi ljudje tako množično prihajali v cerkev kot v Sloveniji, na primer na Spodnjem Stajerskem. Če ponese človeka pot v Rogaško Slatino, bo videl lep primer. Cerkev so dali na novo prepleškati od zunaj in tudi od znotraj. Kdor pride v Rogaško Slatino, naj si pogleda cerkev od zunaj in znotraj, pa bo ugotovil, da je daleč naokrog ni tako lepe. Za popravilo so farani sami prispevali več milijonov dinarjev. Župniku g. Avgustu Štancerju vsa čast! Med vojno so bili tudi vsi zvonovi pobrani, pa je župnik tudi te kupil. Sedaj jih zopet pet visi v zvoniku.

S ponosom gledamo na božjo hišo vsi farani cerkve Sv. Križa. Tudi cerkve v soslednjih župnijah kot n. pr. Šmarje in Kostrivnica so prenovljene. Slovenci, ostanim veren narod. — Vinko Jagodič, Nemčija.

*

»Ker še nisem prejela »Naše luči«, vas prosim, da mi jo v bodoče redno pošljate. Pošljite mi tudi številko od prejšnjih mesecev. Priložite tudi položnico. — Na Bavarsko smo srečno prispeli in otroci se tukaj dobro počutijo na svežem zraku. Meni pa primanjkuje slovenske družbe in slovenske svete maše. Mož pa je že mesec dni v bolniški... Prejmite lepe pozdrave.« — Ladislava Laznik, prej v Oberhausenu.

— — —

Pripomba: Ko se kam preselite, tudi vi pošljite svoj novi naslov bližnjemu slovenskemu duhovniku. Tudi vaših pozdravov bo zelo vesel.

Uredništvo

bolje uspe še tisti, ki ga brž porabi za nakup sveta za gradbišče oziroma stavbe ali da najame posojilo.

Od časa do časa izide v Buenos Airesu v Argentini listič »Slovenska vas«, nekako župnijsko glasilo za rojake, ki so si postavili svoje domove na zemlji, ki jo je kupil rajni izseljenski duhovnik Janez Hladnik. Tam je sedaj Slovenska vas in spada pod občino Lanus pri Buenos Airesu. Pri lepi cerkvi, ki so si jo požrtvovalni rojaki sami zgradili, imajo tudi Baragovo misijonišče. »Šestnajst fantičev, od katerih so nekateri že kar celi fantje, ima letos to misijonišče, bremo v omenjenem lističu.

Slovenska misijonska zveza v zamejstvu je zbrala lani 10.596 dolarjev za 55 slovenskih misijonarjev in misijonark. Hvalevredno!

Združeni torontski in hamiltonski slovenski pevci so priredili 28. maja v mestu Torontu v Kanadi koncert slovenskih narodnih in umetnih pesmi.

Nemci se bojijo potujčevanja svoje dežele

Trenutno je v Nemčiji 1,2 milijona tujih delavcev. Nekateri vidijo v tem nevarnost za potujčenje te dežele, vendar je tako mišljenje napačno. To sledi iz naslednje primerjave: v zahodni Evropi dela pet milijonov ljudi izven matične države. Čeprav več kot ena petina od teh išče dela v Nemčiji, namreč 1,2 milijona, sorazmerno na število lastnih državljanov Nemčija nima največ tujih delavcev. Švica ima sorazmerno mnogo več tujih delavcev. V drugih evropskih deželah je naslednje število tujih delavcev: v Franciji 1.000.000, v Angliji 1.150.000, v Belgiji 163.000, na Švedskem 145.000, v Holandiji 52.000, v Avstriji 34.000, na Danskem 24.000.

Če bomo med njimi, bomo veseli

Po časopisnih vesteh bo dala nemška država poseben sklad za gradnjo stanovanj za tuje delavce, ki bi radi dobili za seboj v Nemčijo svoje družine. S tem korakom naj bi odpadle težave, ki jih imajo tuji delavci pri iskanju stanovanj. Cenijo, da bi okrog 15.000 tujih poročenih delavcev rado dobilo svojo družino v Nemčijo. Če se bo tudi za naše delavce ta fond kaj izkazal, bomo veseli.

in še za smeh

Voltaire o zdravnikih. — »Dajejo zdravi-
la, ki jih ne poznajo, v telesa, ki jih tudi
zelo slabo poznajo!«

Treznost. — Ob pozni uri nekdo nagovori
policaja:

»Oprostite, ali to ni hiša številka 5?« —
»Ne, marveč 55.« — »Hvala, potem sem še
trezen.«

Pametne sanje. — »Gospodična Mija, po-
noči se mi je sanjalo, da sem vas prosil za
roko. Kaj naj to pomeni?« — »Da ste po-
noči pametnejši kot podnevi.«

Dva osla. — Kupil sem turistično razgled-
nico, na kateri sta bila dva osla. Takoj sem
napisal svojemu prijatelju nekoliko besed:
»Ali jih vidiš, Francelj, kako so lepi, in ta-
koj priznaj, da so tebi podobni!« — Po petih
dneh sem prejel pismo od Franceljna: »Pe-
pe, tebe sem takoj spoznal! Samo piši mi,
kdo je tisti drugi!«

Slaba pevka. — »Kako ste zadovoljni z
novo kuharico?« — »O, hvala, bo. Samo eno
napako ima.« — »Kakšno pa?« — »Nikdar
ne vemo, ali poje, ker je srečna in zadovolj-
na, ali pa cvili, ker se je opekla pri štedil-
niku.«

Potovalni zastopniki morajo znati tudi to-
di tolažiti. Tak je bil potnik Izak Rožen-
kranc, ki je prišel na svojem potovanju v
malo mesto in poiskal neko svojo staro
stranko, od katere je redno dobival naročila.
V trgovini je pa to pot našel samo trgov-

čevo ženo. Na vprašanje po trgovčevem
zdravju se je žena zasolžila in zaplakala:
»Danes od mojega moža ne boste dobili no-
benega naročila, ker smo ga včeraj poko-
pali.«

Izak pa hitro potreplja žalostno vdovo
po rami: »Zato vam pač ni treba plakati,
draga gospa, jaz vzamem tudi od vas na-
ročila.«

Zastonj pač ne poučuje »dobrega« pokli-
ca. — Pred sodnikom v sodni dvorani je
stal »uzmovič«, ki je nekomu ukradel de-
narnico, medtem ko je okradeni ves čas
držal roko na žepu.

Sodnik ga vpraša: »Kako vendar ste mogli
ukrasti denarnico iz žepa, na katerem je
okradeni ves čas držal svojo roko?«

Tat: »Tega pa že ne povem. Če se hočete
te spretnosti naučiti, mi morate plačati ure
za instrukcijo.«

Da ne bi zamudil vlaka. — Lačenpergar
nima zob. Pride nekoč v kolodvorsko restav-
racijo in si naroči pečenko. Ker pa je por-
cija neznatna, se začne grenko pritoževati.

»Ljubi gospod,« mu odgovori natakar, ki
je videl, da možak nima zob, »zahvalite Bo-
ga, da dajemo pri nas tako majhne porcije.
Če bi vam prinesel velik kos pečenke, bi go-
tovo zamudil vlak.«

Čestitke. — Ko je pevka končala peti, so
obkolili poslušalci njo in njenega deda ter
obema navdušeno čestitali. »Zakaj pa tudi
dedu?« — »Ker je gluh.«

Zdravnikova sreča. — »No, ali si imel
srečo s prvim bolnikom?« — »Sem, vdova
je takoj poravnala dolg.«

Mali oglasi

Cenik oglasov: Vsaka be-
seda 1 avstr. šiling (2 bfr,
0,20 NF, 0,15 DM ali proti-
vrednost). Uredništvo z ob-
javo oglasa ne prevzema
nobene odgovornosti glede
vsebine oglasa kakor tudi
ne glede oglaševalcev, ker
jih ne pozna.

Naslov oglaševalca posre-
duje uredništvo le tistemu,
ki v pismu **priloži kaj za od-
govor** (ali mednarodni kup-
pon za odgovor ali denar ali
znamko). Pisem za osebe, ki
oglašajo, uredništvo ne spre-
jema. Uredništvo **posreduje**
le naslov oglaševalca.

Prevajalska služba v Nem-
čiji! Hitro in točno prevaja
vse vrste dokumentov in li-
stin iz slovenščine in srbo-
hrvaščine v nemščino in
obratno dipl. filolog Joseph
Arech, 8000 München, Lau-
fingerstraße 42. Pišite mu!

Slovenec, star 21 let, z
nemškim državljanstvom, že-
li spoznati resno in pošteno
deklet, staro do 22 let. Slika
zaželena. Naslov, kamor mi
pišite, posreduje uredništvo
»Naše luči« pod številko 51.

»Nevidna fronta« je na-
slov napeto pisani knjigi in

vsebuje spomine vojnega
atašeja generala Vauhnikarja
iz Maribora na njegovo špi-
jonsko delovanje proti Hi-
tlerju. Dobite jo, če pišete
Družbi sv. Mohorja v Ce-
lovcu za 100.— šil. broš.,
130.— šil. vezano.

28-letni slovenski fant iz
Avstralije se želi spoznati
z vernim dekletom primerne
starosti zaradi ženitve. Ima
stalno službo z dobro plačo
in hišo v Sydneyu. Ker je
slovenskih deklet v Avstra-
liji malo, se obrača na bral-
ke »Naše luči«. Naslov fan-
ta posreduje uredništvo
»Naše luči« pod številko 52.

V šoli. — Učitelj ves jezen: »Takega razreda še nisem imel! To je pravi brlog lenuhov, malomarnežev, pretepačev, razgrajčev... (Ta hip na hodniku pozvoni šolski zvonec.) — Nadaljeval bom prihodnjo uro!«

Pevsko društvo. — »Francelj, ti si pa zadnje čase čisto drugačen, odkar si pri pevskem društvu. Kaj pa tam delate?« — »Različno: včasih pijemo, plešemo, poslušamo gramofonske plošče, se zabavamo...« — »Kdaj pa potem požete?« — »Ja, ko gremo domov!«

Pri zdravniku. — Zdravnik: »Vaša pljuča so grozna. Koliko cigaret pa pokadite?« — Bolnik: »Približno dvajset na dan.« — Zdravnik: »Preveč! Znižajte vsaj za polovico.« — Čez mesec dni pride mož spet k zdravniku. Ta ga vpraša: »No, kako je z vašim kajenjem?« — Bolnik: »Držim se vašega nasveta. Dnevno pokadim samo devetnajst cigaret in pol.«

Domača nevihta. — Mož prinese iz mesta domov klobuk, ki si ga je kupil. Brž stopi k ogledalu, povezne klobuk na glavo in ugotovi, da je kupil prevelikega. — »Veš kaj,« se razjezi žena, »kadar boš šel spet kupovat klobuk v mesto, vzemi glavo s seboj!«

Ko sam zmore. — Odgovor zdravnika na vprašanje, kdaj lahko pričnejo mladi ljudje kaditi, se glasi:

»Takrat, ko si cigarete lahko sami plačajo.«

Slaba postrežba. — Neki gost je prišel v ljubljansko gostilno in naročil kosilo. Čakati pa je moral več kakor eno uro, predno so mu postregli. Poklical je k sebi gostilničarja: »Ej, vi, ali ste vi gospodar te gostilne?« Gostilničar: »Da, kaj pa želite?« Gost: »Prosim, dajte mi hitro peresnik, črnilo in papir ter pokličite dve priči. Pred eno uro sem naročil kosilo in sedaj mislim, da bi bilo umestno, da napravim oporoko, predno umrjem od lakote.«

Rimski misal

Spet lahko postrežemo s popolno mašno knjigo (maše za vsak dan) »**Rimski misal**«, v rdeče usnje vezan, z rdečo obrezo, 3. izdaja (ljubljska). Primerna je zlasti rojakom, ki so daleč od domače službe božje, nevstam in ženinom, pa tudi drugim. Stane 210.— šil. (420 bfr., 33 DM, 40 fr. fr.).

Družba sv. Mohorja v Celovcu.

Rojakom v pomoč

Končno vendarle...

Družba sv. Mohorja v Celovcu naznanja, da more končno vendarle postreči s precejšnjim številom slovenskih gramofonskih plošč tudi našim rojakom po svetu. Nudi vam naslednje plošče, posnete v Jugoslaviji:

Plošče z 10 pesmimi oz. melodijami:

Kvintet Avsenik, razne poskočne

Kvintet Avsenik, Tam kjer murke cveto

Kvintet Avsenik, Srečno pot

Kvintet Avsenik, Stari mlin

Boris Frank, Če te srce boli

Zadovoljni Kranjci, Pozdrav s planin

Slak, Kadar mim' hiše grem

Narodne pesmi Slovenije

Zlati časi...

Veseli planšarji (8 polk in valčkov)

Najhitreje dobite ploščo, če pošljete za vsako 15 fr. fr. ali pa: 80 šil., 160 bfr., 13 DM, 2000 lir, 3.50 dol.

Ima tudi nekaj izvodov **velikih božičnih plošč** s 16 božičnimi pesmimi raznih zborov, iz Amerike, 215.— šil. s poštnino vred. (9.— dol.).

Najnovejša plošča je **plošča Finkovega kvarteta iz Argentine**, velika plošča z 12 pesmimi, 155.— šil. (6.— dol.).

Ker je bilo precej muje, da so spravili skupaj primerno število izvodov gornjih plošč, da se spleča oglaševati, svetujemo vsem, ki ljubijo domače melodije, da se te ponudbe poslužijo. Ko bo zaloga razprodana, bo treba spet dolgo časa čakati na postrežbo.

Uprava „Naše luči“

nudi rojakom v pomoč naslednje reči:

- knjigo »**Hitro znati francosko**« (5 fr. fr., 50 bfr., 25 šil.)
- brošuro za učenje slovenščine »**Cour de la langue slovene**« (15 leçons) (10 šil., 2 fr. fr., 29 bfr.).
- **Iep zemljevid slovenskih krajev** (2 fr. fr., 20 bfr., 10 šil., 2 DM, 2 šv. kr., 400 lir).
- krasno gramofonsko ploščo »**Mati — Zlati časi**« (ekskluzivna prodaja!) (50 šil., 8 DM, 9 fr. fr., 100 bfr., 2 dol.).

NAŠA LUČ

mesečnik za Slovence
na tujem

Izide desetkrat v letu (vsak
mesec razen julija in avgus-
ta).

7. številka — letnik 15
September 1966

Dopise za številko, ki izide
konec meseca, mora uredni-

štvo prejeti vsaj do 7. v me-
secu. Člankov ne vrača.

Za uredništvo odgovarja
dr. Janko Hornböck. Založba:
Družba sv. Mohorja. Tiska:
Tiskarna Družbe sv. Mohor-
ja. Vsi v Celovcu.

Naročnina za list je za vse
leto 40 šilingov ali proti-
vrednost: 80 bfr, 8 F, 6,8 švic.
fr., 5,50 h. gld, 6,2 DM, 1000
lir, 12 angl. šil., 10 norv.
kron, 8 švedskih kron, 10
danskih kron, 2 amer. dolar-

ja, 2 avstralska dolarja. - List
lahko naročiš pri bližnjem
poverjeniku ali pa naravnost
pri upravi v Celovcu.

Uredništvo in uprava imata
naslednji naslov: „Naša luč“,
Viktringer Ring 26, Celovec,
9020 Klagenfurt, Austria.

Erscheinungsort: Klagenfurt
Verlagspostamt:
A-9020 Klagenfurt
Printed in Austria **P.b.b.**